Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

18 юни 2013 година*

„Конкуренция — Картели — Световен пазар на алуминиев флуорид — Решение, с което се установява нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Жалба за отмяна — Срок за обжалване — Просрочие — Недопустимост — Определяне на цените и подялба на пазарите — Доказване на нарушението — Право на защита — Определяне на съответния пазар — Глоби — Тежест на нарушението — Насоки от 2006 г. относно метода за определяне на глобите“

По дело T-404/08

Fluorsid SpA, установено в Assemini (Италия),

Minmet financing Co., установено в Лозана (Швейцария),

представлявани от L. Vasques и F. Perego, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н V. Di Bucci, г-жа C. Cattabriga и г-жа K. Mojzesowicz, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2008) 3043 на Комисията от 25 юни 2008 г. относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (COMP/39.180 — Алуминиев флуорид), което се отнася до картел на световния пазар на алуминиев флуорид за определяне на цените и подялба на пазарите на световно равнище, както и, при условията на евентуалност, искане за намаляване на размера на наложената на жалбоподателите глоба,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi (докладчик), председател, г-жа I. Labucka и г-н S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 юни 2012 г.

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

I – *Факти*

1 Решение C (2008) 3043 на Комисията от 25 юни 2008 г. относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (COMP/39.180 — Алуминиев флуорид) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) се отнася до картел на световния пазар на алуминиев флуорид във връзка с определянето на цените и подялбата на пазарите на световно равнище, в който активно са участвали жалбоподателите Fluorsid SpA и Minmet financing Co. (наричано по-нататък „Minmet“).

2 Fluorsid е дружество, учредено по италианското право, което произвежда и продава производни на флуора, по-специално алуминиев флуорид. Minmet, дружество със седалище в Швейцария, е основният акционер на Fluorsid с процентно участие от 54,844 % и е неговият изключителен търговски представител за продажба на алуминиев флуорид в целия свят, с изключение на Италия.

3 Boliden Odda A/S (наричано по-нататък „Boliden“) е норвежко предприятие с предмет на дейност производството и продажбата на цинк и алуминиев флуорид (съображение 6 от обжалваното решение). На 23 март 2005 г. Boliden подава до Комисията на Европейските общности заявление за освобождаване от глоба съгласно Известие на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството“). През април 2005 г. Boliden внася уточнения и предоставя допълнителни сведения относно участието си в картел на пазара на алуминиев флуорид и прави устни изявления. На 28 април 2005 г. по силата на параграф 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството Комисията освобождава под условие Boliden от глоба (съображение 56 от обжалваното решение).

4 На 25 и 26 май 2005 г. Комисията извършва проверки съгласно член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) в помещенията на европейски доставчици на алуминиев флуорид (съображение 57 от обжалваното решение), по-специално в тези на Fluorsid, Alufluor AB, Derivados del Fluor SA и C.E. Giulini & C. Srl.

5 На основание член 19 от Регламент №°1/2003 на 23 и 31 август 2006 г. Комисията разпитва г-н O., който е бившият търговски директор на „Noralf“ — отделът за алуминиев флуорид на Boliden (съображение 58 от обжалваното решение).

6 По силата на член 18, параграф 2 от Регламент №°1/2003 в периода между септември 2006 г. и февруари 2007 г. Комисията отправя няколко искания за предоставяне на информация до предприятията, които са обект на административното производство на онзи етап, по-специално до Industries chimiques du fluor (ICF) — дружество, учредено по тунизийското право, до Boliden, Alufluor, Derivados del Fluor, Fluorsid, C.E. Giulini & C., Minmet и Industrial Quimica de Mexico (IQM) — дружество, учредено по мексиканското право, като посочените предприятия отговарят на тези искания (съображение 59 от обжалваното решение).

7 На 29 март 2007 г. по време на среща с Комисията Fluorsid предоставя някои документи. На 22 април 2007 г. на основание Известието относно сътрудничеството Fluorsid подава „заявление за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер“, което Комисията тълкува като

заявление за намаляване на размера на глобата. На 27 май 2007 г. Fluorsid представя допълнение към това заявление. На 13 юли 2007 г. Комисията уведомява Fluorsid, че няма намерение да намалява размера на глобите по силата на Известието относно сътрудничеството (съображения 60, 248 и 249 от обжалваното решение).

8 На 24 април 2007 г. Комисията започва официално производството, по-специално срещу ICF, Boliden, Fluorsid, Minmet и IQM, и приема изложение на възраженията, което им е изпратено на 25 април 2007 г. и което са получили в периода между 26 и 30 април 2007 г. В същото време Комисията им предоставя достъп до преписката под формата на CD-ROM (съображение 61 от обжалваното решение).

9 С изключение на Boliden, адресатите на изложението на възраженията представят съображенията си по изтъкнатите срещу тях твърдения за нарушения (съображение 62 от обжалваното решение).

10 На 13 септември 2007 г. се провежда изслушване, в което участват всички адресати на изложението на възраженията (съображение 63 от обжалваното решение).

11 На 11 и 14 април 2008 г. Комисията отправя искания за предоставяне на информация до всички адресати на изложението на възраженията, приканвайки ги да посочат общия си оборот за 1999 г., 2000 г., 2001 г. и 2007 г. и продажбите си на алуминиев флуорид, като направят уточнения относно всяко предстоящо значително изменение в тяхната дейност или собственост (съображение 64 от обжалваното решение).

II – *Обжалваното решение*

A – *Разпоредителна част на обжалваното решение*

12 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„Член 1

Следните предприятия са нарушили член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП, като са участвали от 12 юли 2000 г. до 31 декември 2000 г. в споразумение и/или съгласувана практика в сектора на производство на алуминиев флуорид:

а) Boliden […]

б) Fluorsid […] и Minmet […]

в) [ICF]

г) [IQM] и Q.B. Industrias S.A.B.

Член 2

За посоченото в член 1 нарушение се налагат следните глоби:

а) Boliden […]: 0 EUR;

б) Fluorsid […] и Minmet […], при условията на солидарност: 1 600 000 EUR;

в [ICF]: 1 700 000 EUR;

г) [IQM] и Q.B. Industrias S.A.B., при условията на солидарност: 1 670 000 EUR

[…]“.

Б – *Мотиви на обжалваното решение*

13 В мотивите на обжалваното решение Комисията е приела главно следното.

1. По сектора на алуминиевия флуорид

14 Според Комисията алуминиевият флуорид е химическо съединение, използвано за производство на алуминий, което позволява да се намали консумацията на електроенергия, необходима за топенето в хода на процеса за производство на първичен алуминий, и така значително допринася за намаляване на производствените разходи за алуминия. Производителите на алуминий били основните потребители на алуминиев флуорид. Годишното производство на алуминий било повече от 20 милиона тона в световен мащаб, от които около 30 % се произвеждат в Европа (съображения 2 и 3 от обжалваното решение).

15 През 2000 г. продажбите на Fluorsid на алуминиев флуорид в Европейското икономическо пространство (ЕИП) били на стойност 2 717 735 EUR и 31 997 725 EUR в целия свят. През 2007 г. неговият световен оборот бил достигнал размер от 83 136 704 EUR (съображение 15 от обжалваното решение).

16 През 2000 г. общата пазарна стойност на алуминиевия флуорид, продаден на свободния пазар на ЕИП, достигнала 71 600 000 EUR. Пазарната стойност на алуминиевия флуорид, продаден на засегнатия от картела свободен световен пазар през 2000 г., достигнала 340 000 000 EUR. Приблизителният общ пазарен дял на посочените в обжалваното решение предприятия бил в размер на 33 % на пазара на ЕИП и на 35 % на световния пазар (съображение 33 от обжалваното решение).

17 С алуминиевия флуорид се търгувало на световно равнище. Продажбите се осъществявали от Съединените американски щати за ЕИП и от ЕИП за Съединените американски щати, Африка, Южна Америка и Австралия (съображение 35 от обжалваното решение). ICF продавало значителни количества от продукта в ЕИП (съображение 36 от обжалваното решение). От 1997 г. нататък асоциацията на производителите на алуминиев флуорид Inorganic Fluorine Producers Association (IFPA) обединява производителите от целия свят (съображение 38 от обжалваното решение).

2. По срещата в Милано и по прилагането на картелното споразумение

18 Според Комисията някои тайни практики в рамките на сектора на алуминиевия флуорид датират още от периода между създаването на IFPA през 1997 г. и срещата в Милано (Италия) на 12 юли 2000 г., но не са налице каквито и да са убедителни доказателства в това отношение (съображение 73 от обжалваното решение). Комисията уточнява, че на срещата в Милано присъствали представители на Fluorsid, ICF и IQM, докато представител на отдел „Noralf“ на Boliden участвал в тази среща по телефона. На посочената среща участниците се договорили целта им да бъде увеличаване с 20 % на продажните цени на алуминиевия флуорид. Те били разгледали няколко региона в света, включително Европа, с оглед на установяването на общо равнище на цените и в някои случаи подялба на пазара. Съгласно тяхното споразумение като цяло целта била да се постигне по-високо равнище на цените и да се възпрепятстват всички значителни отстъпки. Участниците обменили също така чувствителна търговска информация. В

това отношение Комисията се основава на доклада от срещата в Милано на г-н R., представител на Fluorsid, записките на г-н O., представител на отдел „Noralf“ на Boliden, и изявлението на г-н O. (съображения 77—91 от обжалваното решение).

19 След срещата в Милано съответните предприятия продължили да поддържат контакти помежду си (съображение 93 от обжалваното решение).

20 На 25 октомври 2000 г. г-н T. от отдел „Noralf“ на Boliden и г-н A. от IQM били обменили по телефона информация относно съответните си оферти до клиент в Австралия, включително относно равнището на цената, продължителността на договора и предлаганото количество. Съдържанието на този телефонен разговор било отразено в тогавашна ръкописна бележка от г-н T. до г-н O., който също е от отдел „Noralf“ на Boliden (съображение 94 от обжалваното решение).

21 На 8 ноември 2000 г. изпълнителният директор на Minmet г-н C. бил изпратил бележка на Fluorsid относно проведен в същия ден между него и г-н G. от ICF телефонен разговор във връзка с продажните цени на алуминиевия флуорид (съображение 95 от обжалваното решение).

22 На 9 ноември 2000 г. Minmet бил изпратил на Fluorsid друг доклад от среща с ICF в Лозана (Швейцария) относно клиентите и цените на някои пазари, по-специално в Бразилия и Венецуела (съображение 96 от обжалваното решение).

3. По прилагането на член 81, параграф 1 ЕО и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП

23 Комисията прави извод, че срещата в Милано и последвалите действия, насочени към прилагането на договореното на тази среща, притежавали всички характеристики на споразумение и/или съгласувана практика по смисъла на член 81 ЕО или на член 53 от Споразумението за ЕИП (съображения 115—122 от обжалваното решение) и че този картел съставлява едно-единствено продължавано нарушение (съображения 123—129 от обжалваното решение).

24 Това нарушение имало за цел ограничаване на конкуренцията в Европейската общност и в ЕИП (съображения 130—135 от обжалваното решение), но географският му обхват бил със световен мащаб, като обхващал регионите, посочени в доклада за срещата в Милано, а именно по-специално Европа, Турция, Австралия, Южна Америка, Южна Африка и Северна Америка (съображение 136 от обжалваното решение).

25 Според Комисията картелът можел да повлияе чувствително върху търговията между държавите членки или договарящите страни по Споразумението за ЕИП (съображения 137—142 от обжалваното решение).

4. По продължителността на нарушението

26 Въпреки сведенията, че производителите на алуминиев флуорид вече участвали в тайно съгласувани практики през втората половина на деветдесетте години, по-специално след проведена в Гърция среща през 1999 г., Комисията приема, че разполага с убедителни доказателства за съществуването на картел „най-малко“ от 12 юли 2000 г. нататък — датата на срещата в Милано (съображение 144 от обжалваното решение).

27 В сектора на алуминиевия флуорид преговорите по договорите за доставка се водели предварително през период, започващ през второто шестмесечие на всяка календарна година и завършващ в края на същата календарна година или през първите пет месеца от следващата

календарна година. Това важало и за многогодишните договори. Някои от многогодишните договори предвиждали във всички случаи или годишно договаряне на цените в края на всяка календарна година, или преразглеждане на цените на всяка половин година в края на всяко шестмесечие. Докладът от срещата в Милано потвърждавал, че практиката в сектора се състояла в предварително определяне на цените за следващата стопанска година. От това Комисията прави извод, че резултатът от тайните контакти от юли 2000 г. бил приложен към преговорите, проведени през второто шестмесечие на 2000 г. (съображение 146 от обжалваното решение).

28 Така Комисията стига до извода, че картелното споразумение е съществувало и е продължило да поражда антиконкурентни последици вследствие от действията на участниците в него „най-малко“ до 31 декември 2000 г. (съображение 147 от обжалваното решение).

5. По определянето на размера на глобата

29 Въз основа на данните, предоставени от жалбоподателите относно стойността на техните продажби на разглеждания продукт, изчислени в ЕИП (6 279 960 EUR), Комисията е определила 1 600 000 EUR като основен размер на глобата, която трябва да им бъде наложена (съображение 243 от обжалваното решение), посочвайки, че съгласно Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“) „[о]сновният размер на глобата ще се обвързва с дела на стойността на продажбите, в зависимост от степента на тежестта на нарушението, умножена по броя на годините на нарушението“ (съображение 234 от обжалваното решение).

30 В конкретния случай нарушението се състояло по-специално в хоризонтално споразумение за определяне на цени, което поради самото си естество било сред най-тежките ограничения на конкуренцията. Това следвало да бъде отразено в дела на стойността на взетите предвид продажби (съображение 236 от обжалваното решение). През 2000 г. общият очакван пазарен дял на предприятията, участвали в това нарушение, не надхвърлял 35 % в ЕИП (съображение 237 от обжалваното решение). Географският обхват на картела имал световни мащаби (съображение 238 от обжалваното решение). Комисията „е взела предвид и степента на извършване на нарушението [съображения 134, 135, 154—156, 172 и 185 от обжалваното решение] с оглед на определяне на дела на стойността на продажбите, които следва да бъдат взети предвид“ (съображение 239 от обжалваното решение).

31 От това Комисията прави извод, че предвид посочените по-горе фактори относно естеството на нарушението и неговия географски обхват, делът на стойността на продажбите на всяко от предприятията, въз основа на който следва да бъде определен основният размер на подлежащите на налагане глоби, е 17 % (съображение 240 от обжалваното решение).

32 Тъй като продължителността на нарушението съответствала „най-малко“ на периода от 12 юли до 31 декември 2000 г., коефициентът, който следвало да се приложи към определения основен размер, бил 0,5 (съображение 241 от обжалваното решение). Допълнителната сума, която следвало да бъде платена с цел предприятията да бъдат разубедени да участват в хоризонтални споразумения за определяне на цените като разглежданото в конкретния случай, била в размер на 17 % от стойността на продажбите (съображение 242 от обжалваното решение).

33 Комисията установява основните размери на глобите, които следва да бъдат наложени на участниците в картела, както следва:

— Boliden: 1 милион евро

— Fluorsid и Minmet: 1,6 милиона евро

— ICF: 1,7 милиона евро

— IQM, Q.B. Industrias S.A.B: 1,67 милиона евро

34 Накрая Комисията освобождава Boliden от плащането на каквато и да е глоба съгласно Известието относно сътрудничеството.

6. По смекчаващите обстоятелства

35 На последно място, Комисията приема, че сам по себе си фактът, че Fluorsid и Minmet са сътрудничили при разследването, не съставлява смекчаващо обстоятелство, и че в конкретния случай не е налице каквото и да било изключително обстоятелство, което да може да обоснове намаляване на размера на тяхната глоба (съображения 248 и 249 от обжалваното решение). Комисията посочва, че Fluorsid е подало своето заявление за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер около две години след началото на разследването, като то е второто поред предприятие, което осъществява контакт с нея. Комисията установява, че предоставената от Fluorsid информация преди приемането на изложението на възраженията не е имала съществена добавена стойност и че частта от информацията, предоставена от това дружество след 22 април 2007 г., не е използвана за доказване на нарушението (съображения 260—263 от обжалваното решение). Поради това Комисията не намалява размера на тяхната глоба. Тя определя на 1 600 000 EUR окончателния размер на глобата, наложена при условията на солидарност на жалбоподателите (съображение 276 и член 2 от обжалваното решение).

Производство и искания на страните

36 На 20 септември 2008 г. жалбоподателите подават съвместно настоящата жалба в секретариата на Общия съд, която е подписана от едни и същи процесуални представители.

37 Жалбоподателите молят Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— при условията на евентуалност да намали размера на глобата, която им е наложена при условията на солидарност,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

38 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата на Minmet като явно недопустима или, при условията на евентуалност, като неоснователна,

— да отхвърли жалбата на Fluorsid като неоснователна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

39 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (първи състав) решава да започне устната фаза на производството.

40 Тъй като член на състава е възпрепятстван да заседава, съгласно член 32, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд председателят на Общия съд определя друг съдия за попълване на състава.

41 В рамките на процесуално-организационните действия, предприети съгласно член 64 от Процедурния правилник, Общият съд иска Комисията да отговори писмено на един въпрос. Комисията се съобразява с това процесуално-организационно действие в определения срок.

42 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 14 юни 2012 г. В съдебното заседание Комисията представя документ, обясняващ начина, по който е изчислила стойността на продажбите и пазарните дялове с оглед на определяне на размера на наложената на жалбоподателите глоба. След изслушване на страните този документ е приет като доказателство по делото, като това е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

От правна страна

I – *По допустимостта*

A – *Предварителни съображения*

43 Тъй като Комисията изтъква недопустимостта на подадената от Minmet жалба, следва да се уточни, че обжалваното решение съставлява сбор от решения, който включва няколко приети в рамките на общо производство сходни индивидуални решения за налагане на глоби (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 септември 1999 г. по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, Recueil, стр. I-5363, точка 49 и сл.). Поради това в конкретния случай следва да се направи разграничение, по-специално между решението, чийто адресат е Fluorsid, и това, чийто адресат е Minmet, и да се прецени поотделно допустимостта на жалбите на Minmet и Fluorsid, тъй като те се отнасят до различни от правна гледна точка решения, приети по отношение на тях (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе, точки 53—56).

Б – *По обхвата на жалбата*

44 Следва да се напомни, че на 9 юли 2008 г. Комисията връчва на Minmet обжалваното решение на английски език. В замяна на това на 11 юли 2008 г. обжалваното решение е връчено на Fluorsid на италиански език

45 Сред изложените в жалбата искания е и искането да се „отмени изцяло решението“, без да е направено допълнително уточнение относно предмета на спора. В точка 1 от жалбата обаче е посочено, че жалбоподателите искат „да се отмени Решение C (2008) 3043 на Комисията […], за което Fluorsid и Minmet са уведомени съответно на 11 […] и 9 юли 2008 г.“ Освен това в точка 3 от жалбата е уточнено, че „с настоящата жалба […] Fluorsid и Minmet оспорват решението […], в което Комисията […] е направила извод за наличието на нарушение на член 81 [ЕО…], поради което със същото решение е наложила санкции на Fluorsid и Minmet при условията на солидарност“. Накрая, като приложение към жалбата жалбоподателите представят само решението, изпратено до Fluorsid на италиански език, но не и изпратеното до Minmet на английски език. Всъщност едва в резултат от предприети от Общия съд процесуално-организационни действия на основание член 64 от Процедурния правилник Minmet представя текста на английски език на обжалваното решение.

46 От всички тези обстоятелства следва, че макар жалбоподателите да не уточняват изрично, че в действителност тяхната жалба се отнася до две различни от правна гледна точка решения, чиито адресати са съответно две различни юридически лица, вярно е и че от жалбата достатъчно ясно и точно се вижда, че жалбоподателите оспорват и искат да се отменят тези две решения, доколкото те ги увреждат. Всъщност, както потвърждават в съдебното заседание, жалбоподателите считат „обжалваното решение“ за „едно-единствено решение“, за което са били уведомени, тъй като в него се установява тяхната солидарна отговорност за едно-единствено неправомерното поведение и на това основание им се налага глоба при условията на солидарност, като това е отбелязано в протокола от посоченото съдебно заседание.

B – *По допустимостта на жалбата на Minmet*

47 Що се отнася до допустимостта на жалбата на Minmet, доколкото тя се отнася до решението, чийто адресат е това дружество, следва да се напомни, че според Комисията тази жалба е подадена на 20 септември 2008 г., т.е. е просрочена и следователно трябва да бъде обявена за недопустима. В това отношение Minmet изтъква, че това просрочие се дължи на лошото функциониране на електронните съобщения. Ставало въпрос за обективни обстоятелства от техническо естество, които били непредвидими и следователно оневиняващи.

48 Независимо от въпроса дали Minmet има активна процесуална легитимация да обжалва адресираното до него решение, която легитимация се оспорва от Комисията, се налага изводът, че Minmet има правен интерес от обжалването на решението, чийто адресат е Fluorsid и с което се налага глоба на последното, за чието плащане Minmet отговаря при условията на солидарност както съгласно посоченото решение, така и съгласно решението, за което е уведомено индивидуално. Това важи в още по-голяма степен, тъй като решението, чийто адресат е Fluorsid, съставлява първичното правно основание за тази солидарна отговорност на Minmet, която е неразривно свързана с тази на Fluorsid и с наложената на последното дружество глоба. Следователно правният интерес на Minmet от отмяна или намаляване на тази глоба не може да се поставя под съмнение.

49 Във всички случаи, както е прието в съдебната практика, когато става въпрос за една и съща жалба, Съдът на Съюза може да откаже да разглежда процесуалната легитимация на другите жалбоподатели (Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 31 и Решение на Общия съд от 8 юли 2003 г. по дело Verband der freien Rohrwerke и др./Комисия, T-374/00, Recueil, стр. II-2275, точка 57).

50 С оглед на гореизложеното Общият съд прави извод, че жалбата на Minmet е допустима, доколкото е подадена срещу решението, чийто адресат е Fluorsid, като срещу това решение тя е подадена в срок.

51 В замяна на това, що се отнася до жалбата на Minmet срещу решението, чийто адресат е самото то, се налага най-напред да се напомни, че исканията на Комисията включват отхвърляне на тази жалба като недопустима, тъй като срокът за нейното подаване бил изтекъл. В това отношение следва да се посочи, че двумесечният срок за обжалване, считано от уведомяването за съответния акт по смисъла на член 230, пета алинея ЕО, е абсолютна процесуална предпоставка и е въведен с цел гарантиране на яснота и сигурност на правните положения и предотвратяване на всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването. Поради това съдът на Съюза е длъжен да провери служебно дали този срок е бил спазен (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 18 септември 1997 г. по дело Mutual Aid Administration Services/Комисия, T-121/96 и T-151/96, Recueil, стр. II-1355, точка 38). Всъщност този срок е определен, абсолютен и не може да бъде продължаван (Решение на Общия съд от 16 декември 2011 г. по дело Enviro Tech Europe и Enviro Tech International/Комисия, T-291/04, Сборник, стр. II-8281, точка 95).

52 В конкретния случай Minmet е уведомено за обжалваното решение на 9 юли 2008 г. Съгласно член 101, параграф 1, буква а) от Процедурния правилник „когато срок, определен в дни, седмици, месеци или години, се изчислява от момента на настъпване на събитие или извършване на действие, денят, в който е настъпило това събитие или е извършено това действие, не се включва в този срок“. Член 102, параграф 2 от същия правилник гласи, че процесуалните срокове се считат удължени еднократно със срок от 10 дни поради отдалеченост. Следователно в конкретния случай срокът за подаване на жалба срещу решението, чийто адресат е Minmet, е изтекъл на 19 септември 2008 г., което Minmet признава в съдебното заседание и е отбелязано в протокола от посоченото заседание. При все това едва на 20 септември 2008 г. Minmet подава в секретариата на Общия съд жалба срещу адресираното до него решение.

53 Minmet изтъква, че искането на Общия съд за поправяне на жалбата било удължило срока за обжалване. Тъй като обаче този срок е определен, абсолютен и не може да бъде продължаван (Решение по дело Enviro Tech Europe и Enviro Tech International/Комисия, точка 51 по-горе, точка 95), нито подобно искане, нито приемането от Общия съд на подобно поправяне на жалбата могат да се отразят върху изтичането на срока за обжалване. Всъщност се приема, че допустимостта на дадена жалба трябва да се преценява по отношение на положението, което е налице към датата на подаването ѝ. Ако в този момент условията за подаване на жалбата не са изпълнени, тя е недопустима. Всъщност поправки на жалбата са възможни само когато са направени преди изтичането на срока за обжалване (вж. Определение на Общия съд от 7 септември 2010 г. по дело Norilsk Nickel Harjavalta и Umicore/Комисия, T-532/08, Сборник, стр. II-3959, точка 70 и Определение на Общия съд от 7 септември 2010 г. по дело Etimine и Etiproducts/Комисия, T-539/08, Сборник, стр. II-4017, точка 76 и цитираната там съдебна практика). Налага се обаче изводът, че в конкретния случай поправката е направена след изтичането на срока за обжалване, поради което вече не е можела да доведе до допустимост на жалбата на Minmet.

54 Следователно, доколкото жалбата на Minmet се отнася до решението, чийто адресат е това дружество, тя е подадена несвоевременно и следва да се обяви за недопустима.

55 Тази преценка не се поставя под въпрос от другите доводи, изтъкнати от жалбоподателите.

56 На първо място, само по себе си обстоятелството, че настоящата жалба е подадена съвместно от Fluorsid и Minmet в качеството им на една стопанска единица срещу „обжалваното решение“, без да се прави разграничение между индивидуалните решения, чиито адресати са съответно тези две дружества, не може да има за последица възможността Minmet да се ползва от същия срок за обжалване като Fluorsid.

57 Несъмнено понятието за предприятие по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица. Когато обаче подобна стопанска единица нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на личната отговорност нарушението трябва да бъде вменено по недвусмислен начин на юридическо лице, на което би могло да се наложат глоби, и изложението на възраженията, а на още по-голямо основание — окончателното решение, трябва да бъдат адресирани до последното, като посочват в какво качество това юридическо лице се упреква за извършването на твърдените деяния (вж. Решение на Съда от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, Recueil, стр. I-8237, точки 54—57 и цитираната там съдебна практика; заключението на генералния адвокат Kokott по това решение, Сборник, стр. I-8241, точка 37).

58 Освен това, ако адресат на такова решение реши да подаде жалба за отмяна, съдът на Съюза е сезиран само по отношение на тези елементи от решението, които се отнасят до този адресат. За разлика от това, необжалваните или несвоевременно обжалваните елементи от решението,

които се отнасят до други адресати, не са част от предмета на спора, който съдът на Съюза следва да реши (Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., точка 43 по-горе, точка 53 и Решение на Съда от 29 март 2011 г. по дело ArcelorMittal Luxembourg/Комисия, C-201/09 P и C-216/09 P, Recueil, стр. I-2239, точка 142).

59 Налага се изводът, че Minmet е юридическо лице, различно от Fluorsid, и следователно във връзка с решението, чийто адресат е Minmet, последното не може да се ползва от срока за обжалване, който се отнася до решението, адресирано до Fluorsid. Всъщност става дума за две различни решения, чиито адресати са две отделни юридически лица, като уведомлението за тези решения е осъществено на различни дати и срокът за обжалването им трябва да се изчисли поотделно.

60 На второ място, що се отнася до твърдението на Minmet, че е налице случай на непреодолима сила и на извинима грешка, следва да се напомни съдебната практика, в която е прието, че понятията за непреодолима сила и за случайно събитие включват обективен елемент, свързан с извънредни и външни за икономическия оператор обстоятелства, и субективен елемент, произтичащ от задължението на заинтересованото лице да се предпази от последиците на извънредното събитие, като вземе подходящи мерки, без да прави прекалени жертви. По-конкретно икономическият оператор трябва да докаже, че е положил дължимата грижа за спазване на предвидените срокове. Следователно трябва да са налице извънредни, независещи от волята на жалбоподателя и наглед неизбежни затруднения въпреки положената грижа (Решение на Съда от 15 декември 1994 г. по дело Bayer/Комисия, C-195/91 P, Recueil, стр. I-5619, точки 31 и 32). Освен това прилагането на правната уредба относно процесуалните срокове може да се изключи съгласно член 45, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз само при напълно изключителни обстоятелства на случайно събитие или на непреодолима сила, като се има предвид, че строгото прилагане на тези правила отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избягва всяка форма на дискриминация или на произволно третиране в правораздаването (вж. Определение на Съда от 8 ноември 2007 г. по дело Белгия/Комисия, C-242/07 P, Сборник, стр. I-9757, точка 16 и цитираната там съдебна практика).

61 Що се отнася по-специално до понятието за извинима грешка, се приема, че тя се отнася само до изключителни обстоятелства, при които по-конкретно съответната институция е възприела поведение, което е от естество само по себе си или в решаваща степен да породи допустимо объркване в съзнанието на добросъвестен правен субект, положил цялата дължима грижа, която се изисква от лице с нормални познания (Определение на Съда от 14 януари 2010 г. по дело SGAE/Комисия, C-112/09 P, Сборник, стр. I-351, точка 20), например когато жалбоподателят се сблъскал с особено затруднение при тълкуването във връзка с установяване на компетентния орган или продължителността на срока (Определение на Съда от 17 май 2002 г. по дело Германия/Парламент и Съвет, C-406/01, Recueil, стр. I-4561, точка 21 и Определение на Съда по дело SGAE/Комисия, посочено по-горе, точка 24, Решение на Общия съд от 6 юни 1996 г. по дело Confindustria и Romoli/Съвет, T-382/94, Recueil, стр. II-519, точка 21).

62 В конкретния случай, от една страна, тълкуването на разпоредбите, приложими спрямо сроковете за обжалване, не съставлява никакво затруднение за Minmet. Освен това Комисията не е възприела поведение, което е от естество да създаде объркване относно преценката на срока. Напротив, тя е удовлетворила изискванията за яснота и правна сигурност, като е уведомила на различни дати две различни юридически лица за две различни решения, при това на различни езици, а именно Minmet — на английски, и Fluorsid — на италиански език. Поради това Minmet е било напълно в състояние да разбере и да си даде сметка, че става дума за две различни от правна гледна точка решения, всяко от които поражда различни правни последици за всеки от жалбоподателите.

63 От друга страна, Minmet изтъква много неаргументирано и без да представи доказателства в това отношение, че несвоевременното подаване на жалбата е в резултат от лошото функциониране на електронните съобщения и от непредвидимото забавяне на системата на електронната поща да съобщи за неуспешното изпращане на жалбата, както и от проблеми във функционирането на факса. Всъщност от писменото становище на Minmet дори не се установява на коя дата то е опитало да изпрати жалбата. Подобни неясни и необосновани твърдения не са достатъчни, за да се докаже наличието на непреодолима сила или на извинима грешка. Следователно този довод трябва да се отхвърли като явно неоснователен.

64 С оглед на гореизложените съображения следва да се направи извод, че решението, чийто адресат е Minmet, не е оспорено от това дружество в предвидения съгласно член 230, пета алинея ЕО срок за обжалване, поради което посоченото решение е влязло в сила по отношение на разглежданото дружество и правото на последното да оспорва законосъобразността му е преклудирано.

II – *По съществото на спора*

A – *Обобщение на правните основания за отмяна*

65 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват по същество три правни основания.

66 Първото правно основание е изведено главно от нарушение на член 81 ЕО. Първо, твърдението в обжалваното решение от Комисията картел бил „невъзможен“. Второ, дори подобен картел да бил съществувал, той нямал последици за пазара, тъй като споразумение относно цените, прието през юли 2000 г., не можело да породи последици през втората половина на 2000 г., както твърдяла Комисията в обжалваното решение. Цените за второто шестмесечие на 2000 г. били определени през 1999 г. или „най-малкото“ през първите месеци на 2000 г. Трето, жалбоподателите оспорват, че на срещата в Милано е сключено споразумение с цел ограничаване на конкуренцията. Ставало дума само за обмен на информация между конкуренти. В този контекст жалбоподателите изтъкват нарушение на задължението за мотивиране на основание член 253 ЕО във връзка с доказването на нарушението, както и на член 2 от Регламент №°1/2003.

67 Второто правно основание е изведено от нарушение на правото на защита, на член 27 от Регламент №°1/2003, на член 81 ЕО и „на член 253 [ЕО] или на член 173 ЕО“. Първо, в обжалваното решение бил направен извод, че е налице нарушение, различно от изтъкнатото в изложението на възраженията. Комисията се била основала на фактически обстоятелства, които не били споменати в изложението на възраженията и относно които страните нямали възможност да се защитят. Второ, Комисията била приложила към административната преписка документите относно заявлението на Fluorsid за освобождаване от глоба, след като „не била взела предвид“ това заявление за освобождаване от глоба в изложението на възраженията.

68 Третото правно основание, изтъкнато при условията на евентуалност, е изведено от нарушение на член 23 от Регламент №°1/2003 относно наложената на жалбоподателите глоба. Жалбоподателите оспорват определянето на съответния пазар и установяването на стойността му в обжалваното решение. Приетата от Комисията тежест на нарушението била непропорционална. Жалбоподателите изтъкват също, че е налице неправилно прилагане на параграф 18 от Насоките от 2006 г.

Б – *По първото правно основание, изведено от нарушение на член 81 ЕО*

1. Предварителни съображения

69 По същество жалбоподателите изтъкват, от една страна, че картелът, установен от Комисията в обжалваното решение, бил невъзможен. Съответните предприятия не били в състояние да наложат цена на алуминиевия флуорид на пазара за производителите на алуминий, тъй като тази цена не била определена от предлагането, а от търсенето. От друга страна, срещата в Милано нямала за цел да определи „цена на картела“, а „с оглед на някои функции на разходите да се установи каква цена би позволила на адресатите на разглежданото обжалвано решение да „се задържат на пазара“ въпреки експоненциалното увеличение на производствените разходи“. Освен това цените на алуминиевия флуорид били договаряни ежегодно за доставките през следващата година. Поради това също било невъзможно споразумение за цените, прието през юли 2000 г., да породи действие през втората половина на 2000 г. От това жалбоподателите правят извод, че дори да било налице нарушението, твърдяно от Комисията в обжалваното решение, то не е можело да породи действие на съответния пазар. Накрая, относно „обстоятелствата в Милано“ жалбоподателите считат, че Комисията се е сдобила с доказателство за обмен на информация между конкуренти, а не за картел, „който има за цел ограничаване на конкуренцията“. Така Комисията била нарушила член 81 ЕО, задължението за мотивиране по член 253 ЕО по отношение на посочването на доказателствата за нарушението, както и член 2 от Регламент №°1/2003.

70 Комисията моли настоящото правно основание да се отхвърли.

71 В самото начало следва да се напомни постоянната съдебна практика, съгласно която, от една страна, задача на страната или на органа, която или който твърди, че е налице нарушение на правилата относно конкуренцията, е да представи доказателства за това, като установи в достатъчна степен фактите, съставляващи нарушение, и от друга страна, предприятието, което се стреми да се ползва от способ за защита срещу констатацията за нарушение, трябва да докаже, че условията за прилагане на този способ за защита са изпълнени, така че тогава посоченият орган трябва да прибегне към други доказателства (Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 58, Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 78 и Решение на Общия съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 50).

72 Що се отнася до събирането на доказателствата за нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, следва също да се напомни, че Комисията трябва да представи точни и непротиворечиви доказателства, за да обоснове твърдото убеждение, че твърдяното нарушение е извършено (вж. в този смисъл Решение на Съда от 28 март 1984 г. по дело Compagnie royale asturienne des mines и Rheinzink/Комисия, 29/83 и 30/83, Recueil, стр. 1679, точка 20). Ако съдът има съмнения, те трябва да бъдат в полза на предприятието — адресат на решението за установяване на нарушение. Следователно съдът не може да направи извод, че Комисията надлежно е установила съществуването на разглежданото нарушение, ако все още таи съмнение по този въпрос, особено в производство по обжалване на решение за налагане на глоба (Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 215).

73 Постоянна съдебна практика е също така че не е задължително всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да

отговарят на това изискване (вж. Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 180 и цитираната там съдебна практика).

74 Освен това е обичайно дейностите, за които се отнасят антиконкурентните споразумения и практики, да бъдат осъществявани скришом, срещите да се провеждат тайно, а свързаната с тях документация да бъде сведена до минимум. Следователно, дори Комисията да открие доказателства, удостоверяващи изрично осъществяването на незаконни контакти между стопанските субекти, като доклади от срещи, обикновено те биха били само непълни и откъслечни, така че често се оказва необходимо някои подробности да се възстановят чрез дедукция. Ето защо в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (Решение на Съда по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 71 по-горе, точки 55—57 и Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия, C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, стр. I-729, точка 51).

75 Понятията за споразумение и за съгласувана практика по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО включват форми на тайно договаряне, които имат едно и също естество и се разграничават само по своята интензивност и проявни форми (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точки 131 и 132 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 190). Освен това в рамките на комплексно нарушение не може да се изисква от Комисията да квалифицира точно нарушението като споразумение или съгласувана практика, щом като и едната, и другата форма на нарушение е предвидена в член 81 ЕО (вж. в този смисъл Решение Комисия/Anic Partecipazioni, посочено по-горе, точки 111—114 и Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, T-305/94-T-307/94, T-313/94 - T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точка 696). Поради това, както е в конкретния случай, двойната квалификация на нарушението като споразумение „и/или“ като съгласувана практика трябва да се разбира като обозначаваща цяла съвкупност от фактически обстоятелства, някои от които са квалифицирани като споразумение, а други — като съгласувана практика по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, който не предвижда специфична квалификация за този вид комплексно нарушение (Решение на Общия съд от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 264 и Решение на Общия съд по дело HFB и др./Комисия, посочено по-горе, точка 187).

2. Напомняне на съдържанието на обжалваното решение

76 Следва да се напомни, че в обжалваното решение Комисията се е основала главно на следните документи, за да установи наличието на нарушение на член 81 ЕО: докладът от срещата в Милано (съображение 77 и 81—88 от обжалваното решение), бележките от тази среща на г-н O. от отдел „Noralf“ на Boliden (съображение 89 от обжалваното решение), изявлението на г-н O. относно посочения доклад (съображение 90 от обжалваното решение), бележките на г-н O. от 25 октомври 2000 г. относно телефонния разговор между отдел „Noralf“ на Boliden и IQM (съображение 94 от обжалваното решение), както и бележките на г-н C. от Minmet от 8 и 9 ноември 2000 г. (съображения 95 и 96 от обжалваното решение). От тези документи Комисията е направила извод, че на 12 юли 2000 г. в Милано е била проведена среща между представителите на Fluorsid — г-н R., на ICF — г-н G. и на IQM — г-н A., в която представителят на отдел „Noralf“ на Boliden г-н O. е участвал по телефона. Докладът от срещата в Милано е бил съставен от г-н R. от Fluorsid. Според Комисията съдържанието и целта на тази среща са били антиконкурентни (съображения 115—122 от обжалваното решение).

77 Техническите термини и съкращенията, използвани в посочените по-горе документи, съответстват на следните определения:

— „US$/T или US$/MT“ означава, че цените са в американски долари (USD) за тон или за метричен тон,

— „incoterms“ означава „international commercial terms“ (международни търговски термини),

— „fca“ (free carrier) означава „франко превозвача“,

— „fob“ (free on board) означава „франко борд“,

— „cfr“ (cost and freight) означава „стойност и навло“,

— „C & F filo“ (cost and freight and free in/liner out), което означава „стойност и навло, товарене за сметка на изпращача и разтоварване за сметка на превозвача“,

— „LME“ (London Metal Exchange), на френски „Bourse de métaux de Londres“, е борса за метали. Курсът на LME определя цената на алуминия. В посочените документи това съкращение обозначава цената на алуминия,

— „AlF_3“ е съкращението за алуминиевия флуорид. Освен това следва да се посочи, че цената на алуминиевия флуорид може да бъде изчислена като процент от курса на LME. Съгласно посоченото от страните цената на AlF_3 обикновено е между 45 % и 55 % от LME, т.е. между 650 USD и 900 USD.

78 Следва да се посочи също, че документите, на които Комисията се основава в обжалваното решение, са предоставени или от Boliden, или от другите членове на картела, сред които по-специално е Fluorsid. Жалбоподателите не са оспорили нито автентичността, нито достоверността, нито доказателствения характер на посочените документи, като нито един от материалите по преписката не поражда съмнения относно доказателствената им стойност. Всъщност жалбоподателите не оспорват самото съдържание на тези доказателства, а се ограничават до оспорване на изводите, които Комисията прави въз основа на тези доказателства, за да установи съществуването на картел.

3. По доказването на нарушението

79 В обжалваното решение Комисията приема, че участниците в срещата в Милано са сключили споразумение за 20-процентно увеличаване на продажната цена на алуминиевия флуорид. Те са установили и общо равнище на цената в няколко региона на света, включително Европа, а в някои случаи са направили подялба на пазарите и са обменили чувствителна търговска информация. Поради това трябва да се разгледат доказателствата, на които се основава Комисията в обжалваното решение в подкрепа на своите заключения.

80 Най-напред докладът от срещата в Милано сочи, че е налице увеличаване с 20 % на всички разходи между юни 1999 г. и юни 2000 г., което налагало увеличаване на цената на алуминиевия флуорид през 2001 г. с 20 %. В това отношение по-нататък е уточнено следното:

„[Т]ъй като продажната цена на [алуминиевия фруорид] през 2000 г. е била определена в края на първото шестмесечие на 1999 г., а нашите разходи в средата на 2000 г. са с 20 % по-високи от тези през 1999 г., следва цените ни за [алуминиевия флуорид] през 2001 г. да бъдат с 20 % по-високи от тези през 2000 г. Трите страни [Fluorsid, ICF и IQM] са съгласни, че това

повишение е било разумно от гледна точка на производителя. Следва обаче да се зададе въпросът дали предлагането/търсенето на пазара допускат подобно повишение“ (съображение 81 от обжалваното решение).

81 Така, от доклада от срещата в Милано ясно следва, че представителите, участвали в тази среща, сред които е и представителят на Fluorsid, са се договорили да увеличат с 20 % продажната си цена за алуминиевия флуорид през 2001 г.

82 Освен това, що се отнася до европейския пазар, докладът от срещата в Милано сочи, че е налице споразумение между тези представители за цена от 775 USD „fca“, т.е. 800 USD „fob“ за тон алуминиев флуорид за 2001 г.:

„За 2001 г. [ICF] иска да увеличи цената на 800 USD/t fca Mordijk и на 775 USD/t fob Gabes. Цената за европейските производители [следователно е] 775—800 USD/t fca/fob [за] европейски производител“ (съображение 85 от обжалваното решение).

83 От всички тези документи се установява, че тази цена е минималната продажна цена, под която участниците в картела не трябва да правят оферти на засегнатите пазари.

84 Тези изводи се потвърждават от бележките на г-н O. от отдел „Noralf“ на Boliden от срещата в Милано, в която той участва по телефона, както и от устните му изявления пред Комисията (съображения 77, 89 и 90 от обжалваното решение). Така от разглежданите бележки и изявления се установява, че според участниците в срещата има нужда от увеличение на цените с 20 % и след като са съставили таблицата за разходите, те са направили извод, че цените за 2001 г. е трябвало да се увеличат с 20 % и да бъдат 800 USD за тон, т.е. 50 % от цената „LME“.

85 Освен това няколко документа, съставени след срещата в Милано, доказват, че участниците в посочената среща са спазили клаузите на разглежданото споразумение, поддържали са двустранни контакти в това отношение и са обменили чувствителна търговска информация, по-специално с оглед на това да контролират взаимно съответната си ценова политика. Така бележката на г-н T. от отдел „Noralf“ на Boliden, изпратена до г-н O., също от отдел „Noralf“ на Boliden, относно проведен на 25 октомври 2000 г. телефонен разговор между г-н T. и г-н A. от IQM, сочи, че последните са обменили информация относно предлаганите от тях цени на клиент в Австралия. Тези предлагани цени са съответствали на минималната цена от 800 USD за тон, договорена на срещата в Милано. Всъщност от това следва, че IQM е предложило на този клиент равнище на цената „850—875—900 USD“, докато отдел „Noralf“ на Boliden посочва, че е предложил цена от около 800 USD, но все още не е сключил договор с австралийския клиент (съображение 94 от обжалваното решение).

86 Освен това от бележката на г-н C. от Minmet относно неговия телефонен разговор от 8 ноември 2000 г. с г-н G. от ICF е видно, че последното дружество се оплаква от „ниските“ цени, предложени от Minmet в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка в Египет, които са били „725 USD fob/745 USD cfr“, и пита как Minmet смята да повиши цената във Венецуела на 875 USD, при условие че венецуелците имали достъп до процедурата за възлагане на обществена поръчка в Египет. Според същата тази бележка ICF потвърждава отново, че цените, предложени на бразилски клиент, са надвишавали 800 USD за тон (съображение 95 от обжалваното решение).

87 Освен това съгласно друг доклад, изготвен от Minmet на 9 ноември 2000 г. и изпратен на Fluorsid, относно среща, проведена между г-н C. и г-н K. от Minmet и г-н G. и г-н T. от ICF последното дружество е уведомило Minmet за обстоятелството, че е сключило договор за изпълнение на обществена поръчка за цена от 845 USD с бразилски клиент и е потвърдило, че не е предложило повече от 6 000 метрични тона на венецуелския пазар. Minmet е настояло цените във Венецуела да надхвърлят 800 USD „cfr“ (съображение 96 от обжалваното решение).

88 Така от документите относно контактите от 25 октомври, 8 и 9 ноември 2000 г. е видно, че съответните предприятия са осъществявали взаимен контрол относно равнището на цените. Освен това, както правилно посочва Комисията в обжалваното решение, цените са съответствали на резултатите от преговорите, проведени на срещата в Милано. В това отношение следва да се посочи също, че документите от 25 октомври и 8 и 9 ноември 2000 г. сочат за контакти, осъществени между участниците в срещата в Милано след нейното провеждане, и по-специално между жалбоподателите и ICF, които явно са били обвързани от споразумението относно договорените на тази среща цени, тъй като се позовават на ключови елементи от това споразумение.

89 Посоченото споразумение за цените се отнася, от една страна, до европейските пазари. В това отношение докладът от срещата в Милано сочи по-специално какви количества алуминиев флуорид се предвижда да бъдат произведени и продадени през 2001 г. за Италия, Румъния, Испания, Скандинавия, Германия, Бенелюкс и Обединеното кралство (съображение 85 от обжалваното решение). В този контекст ICF посочва, че иска да увеличи цената на 800 USD за тон през 2001 г. „fca Mordijk“ и на 775 USD за тон „fob Gabes“, което щяло да доведе до това, че цената на европейския производител щяла да бъде 775/800 USD за тон „fca/fob“ (вж. точка 82 по-горе).

90 От друга страна, Комисията установява, че това споразумение се прилага и относно различни региони в света. Така, що се отнася до Австралия, съгласно доклада от срещата в Милано „идеята за цената“ за 2001 г. е била 800 USD за тон „fob Европа“, т.е. „50 % LME fob“, докато европейската цена можело да надвишава китайската цена и трябвало да бъде 875 USD за тон (съображение 86 от обжалваното решение). Що се отнася до Южна Америка, в доклада се съдържат цени за 2000 г. и минимални цени за 2001 г. По отношение на Венецуела се посочва цена от 850 USD на метричен тон „C & F filo“ за 2001 г. и абсолютната минимална цена от 890 USD за метричен тон. Във връзка с Бразилия всички производители са се се споразумели относно факта, че цената трябва да бъде около „50 % LME fob“ и 875 USD за тон „cfr“ (съображение 87 от обжалваното решение).

91 В устните си изявления пред Комисията г-н O. от отдел „Noralf“ на Boliden твърди също така, че участниците в срещата в Милано са се споразумели относно клиентите на всеки от тях, както и относно равнището на цената, което трябвало да се поддържа в и извън Европа. Целта на срещата в Милано била също и да се постигне общо обяснение за начина, по който трябвало да се въведат новите равнища на цените. Участниците в срещата в Милано си били разпределили количествата, които следвало да се предлагат на различните клиенти. Било постигнато имплицитно споразумение, че дружествата не трябва да се домогват до съответните клиенти на останалите дружества и до доставките за всеки един от тези клиенти (вж. съображение 90 от обжалваното решение).

92 Освен това съгласно бележката относно телефонния разговор от 25 октомври 2000 г. г-н A. от IQM е искал да „поддържа връзка“ с г-н T. от отдел „Noralf“ на Boliden по-специално във връзка с равнището на цените на алуминиевия флуорид в Австралия, напомняйки цената от 800 USD, която е била договорена на срещата в Милано (съображение 94 от обжалваното решение).

93 Накрая, от доклада за срещата в Милано е видно също така че след провеждането ѝ участниците в нея, а именно Fluorsid, ICF и IQM, обменят информация относно производството и обема на продажбите през 2000 г., относно прогнозите за 2001 г. за различните държави в света, като посочват точни количества, както и информация в зависимост от производителите и клиентите. За „отделни пазари“ в доклада се посочва следното (съображение 84 от обжалваното решение):

„Разгледахме всеки пазар, за да установим общо равнище на цените и в някои случаи подялба на пазара. Всички обаче сме съгласни, че което и дружество да успее да сключи договор за покупко-продажба, трябва да се достигне по-високо равнище на цената. Поради това е необходимо да се обезсърчи всяка значителна отстъпка в цената“.

94 Следователно участниците на срещата в Милано обменят чувствителна търговска информация, сред която е и тази относно производствените им обеми, продадените от тях количества или количествата, които възнамеряват да продадат, относно клиентите им както в Европа, така и по света, относно определянето на цените им и относно подялбата на пазарите между тях с цел да се споразумеят относно тези параметри на конкуренцията.

95 Така въз основа на всички тези доказателства, чието съдържание само по себе си жалбоподателите не оспорват, се установява, че Комисията е доказала надлежно съществуването на сключено на срещата в Милано споразумение за определяне на цените по смисъла на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП, в която са участвали жалбоподателите.

96 Следователно в обжалваното решение Комисията е установила антиконкурентната цел на срещата в Милано и съществуването на споразумение, което нарушава член 81, параграф 1 ЕО, без да е необходимо да доказва, че това споразумение е породило действие (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 75 по-горе, точка 123 и Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 73 по-горе, точка 181). В това отношение следва да се напомни, че антиконкурентните цел и резултат на дадено споразумение са не кумулативни, а алтернативни условия за преценка дали такова споразумение попада в обхвата на предвидената в член 81, параграф 1 ЕО забрана. Според постоянната съдебна практика обаче алтернативният характер на това условие, посочен със съюза „или“, води до необходимостта на първо място да се разгледа самата цел на споразумението, като се има предвид икономическият контекст, в който то трябва да се прилага. Не е необходимо обаче да се разглеждат резултатите от дадено споразумение, след като е установена неговата антиконкурентна цел (вж. в този смисъл Решение на Съда от 6 октомври 2009 г. по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P, Сборник, стр. I-9291, точка 55 и Решение на Съда от 4 октомври 2011 г. по дело Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, Сборник, стр. I-9083, точка 135). От това следва, че доводът на жалбоподателите, че прилагането на подобно споразумение било „невъзможно“, трябва да се отхвърли.

97 При тези условия не следва да се проверява дали в конкретния случай са изпълнени и установените в съдебната практика критерии, които уреждат понятието за съгласувана практика (вж. съдебната практика, посочена в точка 75 по-горе). Всъщност, тъй като в настоящия случай е изпълнен критерият за наличието на „споразумение“, което е необходимо за прилагането на предвидената в член 81 ЕО забрана, би ставало въпрос само за алтернативна квалификация на същия картел, която не е от значение за останалата част от анализа.

98 Така от всички гореизложени съображения следва, че твърдението за нарушение на член 81 ЕО трябва да се отхвърли като неоснователно.

99 Що се отнася до твърдението, изведено от твърдяното „нарушение на задължението за мотивиране по отношение на доказването на нарушението“, следва да се отбележи, че жалбоподателите изтъкват липсата на мотиви само в обозначаването на настоящото правно

основание, без обаче да излагат доводи в подкрепа на тази теза. Тъй като обаче разглежданото твърдение за нарушение изобщо не е разгърнато подробно и не е обосновано, трябва да се приеме, че то се припокрива с настоящото правно основание по същество и като отнасящо се до основателността на мотивите на обжалваното решение (Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точки 65—68). Следователно това твърдение за нарушение се припокрива с твърдението за нарушение на член 81 ЕО и поради това не е необходимо да бъде разглеждано отделно.

100 Дори да се предположи, че жалбоподателите действително изтъкват липса на мотиви или че това правно основание трябва да се разгледа служебно, следва да се напомни, че изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да защитят правата си, а на съда на Съюза — да упражни своя контрол (Решение на Съда от 18 септември 2003 г. по дело Volkswagen/Комисия, C-338/00 P, Recueil, стр. I-9189, точка 124 и Решение на Съда от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точки 166 и 178). Макар Комисията да е задължена по член 253 ЕО да посочи фактическите и правните обстоятелства, обосноваващи решението, и правните съображения, въз основа на които го е приела, тази разпоредба не изисква Комисията да обсъди всички фактически и правни въпроси, повдигнати в хода на административното производство (Решение на Съда от 17 януари 1984 г. по дело VBVB и VBBB/Комисия, 43/82 и 63/82, Recueil, стр. 19, точка 22, Решение на Съда от 11 юли 1989 г. по дело Belasco и др./Комисия, 246/86, Recueil, стр. 2117, точка 55 и Решение на Съда по дело Volkswagen/Комисия, посочено по-горе, точка 127, Решение на Общия съд от 5 октомври 2011 г. по дело Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, Сборник, стр. II-6681, точка 233). Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения (вж. Решение на Съда от 2 декември 2009 г. по дело Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, Сборник, стр. I-11245, точка 77 и цитираната там съдебна практика).

101 В конкретния случай обаче в обжалваното решение Комисията е изложила подробно фактическите и правните обстоятелства, както и всички съображения, въз основа на които го е приела. Впрочем мотивите на посоченото решение са достатъчни, за да позволят на жалбоподателите да се запознаят с неговите основания, за да защитят правата си, а на Общия съд — да упражни своя контрол. По тази причина обжалваното решение не е опорочено от липса на мотиви, що се отнася до установяването на нарушение на член 81 ЕО и това твърдение за нарушение във всички случаи трябва да се отхвърли.

102 Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли изцяло.

B – *По второто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита*

1. Предварителни бележки

103 Жалбоподателите изтъкват, че Комисията е нарушила правото им на защита и членове 2 и 27 от Регламент № 1/2003. В обжалваното решение бил направен извод, че е налице нарушение, различно от посоченото в изложението на възраженията в хода на административното производство. След приемането на изложението на възраженията Комисията била продължила своето разследване и била събрала допълнителни документи. Жалбоподателите обаче не могли да упражнят правото си на защита във връзка с тях. От една страна, обжалваното решение съдържало нарушения и фактически обстоятелства, които не били посочени в изложението на възраженията, по-специално документите относно двустранните контакти от 8 и 9 ноември

2000 г. От друга страна, в изложението на възраженията било прието, че е налице „продължавано нарушение“, а в обжалваното решение — че е налице „нарушение с продължителност шест месеца“. Fluorsid поставя под въпрос и непосочването в изложението на възраженията на неговото заявление до Комисията за намаляване на размера на глобата и изтъква, че в изложението на възраженията липсват мотиви за отхвърлянето на това заявление.

104 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите. Документите относно контактите, осъществени след срещата в Милано, се съдържали в административната преписка на Комисията. Не било налице каквото и да било разширяване на обхвата на твърденията за нарушение, изтъкнати от Комисията срещу участниците в картела. Фактите, установени от Комисията, за настъпването на които тя упреква участниците в картела, им били известни. Окончателното решение на Комисията, т.е. обжалваното решение, не трябвало да е идентично с изложението на възраженията. Комисията посочва, че не е счела за необходимо да приеме допълнително изложение на възраженията във връзка с доказателствата, които не са посочени в изложението на възраженията. Тези документи не поставяли под въпрос вече приетите доказателства и не били довели до формулиране на различни заключения.

105 Освен това, относно твърдяното нарушение на правото на Fluorsid на защита във връзка с неговото заявление за намаляване на размера на глобата, Комисията била приела, че заявлението за намаляване на размера на глобата на Fluorsid е неоснователно, тъй като представените от това дружество доказателства не привнесли значителна добавена стойност, като посочената институция уведомила Fluorsid за това на 13 юли 2007 г. Комисията била длъжна да изрази становище по това заявление само в обжалваното решение, което и направила. Следователно Fluorsid могло да упражни правото си на защита в хода на административното производство, знаейки, че неговото заявление за намаляване на размера на глобата е било отхвърлено.

106 Следва да се напомни, че зачитането на правото на защита при провеждането на административните производства в областта на политиката на конкуренция представлява общ принцип на правото на Съюза, чието съблюдаване се гарантира от юрисдикциите му (вж. Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 26 и цитираната там съдебна практика).

107 Както е прието в постоянната съдебна практика, зачитането на правото на защита изисква по време на административната процедура на засегнатото предприятие да е била дадена възможност да изложи надлежно своето становище относно действителното съществуване и релевантността на твърдените факти и обстоятелства, както и относно документите, на които Комисията основава твърдението си за наличие на нарушение на Договора (Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точка 10, Решение на Съда от 6 април 1995 г. по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, C-310/93 P, Recueil, стр. I-865, точка 21 и Решение на Съда от 9 юли 2009 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, Сборник, стр. I-5843, точка 88 и цитираната там съдебна практика).

108 Член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003 отразява този принцип, доколкото предвижда изпращането до страните на изложение на възраженията, което трябва да посочва по ясен начин всички съществени елементи, върху които се основава Комисията на този етап на производството (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 71 по-горе, точка 67), за да се даде възможност на заинтересованите лица действително да се запознаят с поведението, в което ги упреква Комисията, както и с доказателствата, с които разполага тя (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точки 315 и 316 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 71 по-горе, точки 66 и 67) и да упражнят ефективно

своята защита, преди Комисията да приеме окончателно решение (вж. в този смисъл Решение по дело Archer Daniels Midland/Комисия, точка 107 по-горе, точки 85 и 86). Това изискване е спазено, ако в посоченото решение не се твърди, че заинтересованите лица са извършили нарушения, различни от посочените в изложението на възраженията, и ако са взети предвид само фактите, по които заинтересованите лица са имали възможност да дадат обяснения (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 19 март 2003 г. по дело CMA CGM и др./Комисия, T-213/00, Recueil, стр. II-913, точка 109 и цитираната там съдебна практика).

109 При все това посочването на съществените елементи, на които се основава Комисията в изложението на възраженията, може да бъде направено обобщено, а окончателното решение не трябва непременно да бъде копие на изложението на възраженията (Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, точка 107 по-горе, точка 14), тъй като това изложение е подготвителен документ, съдържащ фактически и правни преценки с напълно неокончателен характер (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 ноември 1987 г. по дело British American Tobacco и Reynolds Industries/Комисия, 142/84 и 156/84, Recueil, стр. 4487, точка 70). Поради това са допустими допълнения към изложението на възраженията, направени в светлината на отговора на страните, чиито доводи доказват, че те са могли действително да упражнят правото си на защита. Във връзка с административното производство Комисията също може да изменя или добавя фактически или правни доводи в подкрепа на изложените от нея твърдения за нарушения (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 28 февруари 2002 г. по дело Compagnie générale maritime и др./Комисия, T-86/95, Recueil, стр. II-1011, точка 448 и Решение от 22 октомври 2002 г. по дело Schneider Electric/Комисия, T-310/01, Recueil, стр. II-4071, точка 438). Ето защо, докато не е прието окончателно решение, Комисията може, с оглед по-специално на писмени или устни становища на страните, или да оттегли някои или дори всички от първоначално повдигнатите срещу тях твърдения за нарушения и така да измени позицията си в тяхна полза, или обратно — да реши да включи нови твърдения за нарушения, при условие че даде на съответните предприятия възможност да изложат гледната си точка по въпроса (вж. Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98, T-212/98-T-214/98, Recueil, стр. II-3275, точка 115 и цитираната там съдебна практика).

110 Освен това съгласно съдебната практика нарушение на правото на защита е налице, когато съществува възможност поради допуснато от Комисията нарушение провежданото от нея административно производство да доведе до различен резултат. Предприятие жалбоподател установява извършването на такова нарушение, като надлежно докаже не че съдържанието на решението на Комисията би било различно, а че то е можело да осигури по-добре своята защита, ако не е било допуснато процесуалното нарушение, например поради факта че е можело да използва за своята защита документи, достъпът до които му е бил отказан в хода на административното производство (вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 31 и цитираната там съдебна практика и Решение на Съда от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, Сборник, стр. I-6375, точка 28; по аналогия вж. също Решение на Съда от 1 октомври 2009 г. по дело Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет, C-141/08 P, Сборник, стр. I-9147, точка 94).

111 Що се отнася по-специално до правото на достъп до преписката, в постоянната съдебна практика относно примерния случай на отказан достъп до документ е установено, че е достатъчно предприятието да докаже, че е можело да използва този документ за своята защита (вж. Решение на Съда от 25 октомври 2011 г. по дело Solvay/Комисия, C-109/10 P, Сборник, стр. I-10329, точка 57 и цитираната там съдебна практика и заключението на генералния адвокат Kokott по това дело, Сборник, стр. I-10329, точка 171 и цитираната там съдебна практика, Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 71 по-горе, точки 74 и 75, Решение по дело Knauf Gips/Комисия, точка 110 по-горе, точка 23 и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 108 по-горе, точки 318 и 324).

Разглежданото предприятие не следва да доказва, че това нарушение е повлияло в негов ущърб върху протичането на производството и върху съдържанието на решението на Комисията, а само че е могло да повлияе върху протичането на производството и върху съдържанието на решението на Комисията (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Kokott по Решение от 25 октомври 2011 г. по дело Solvay/Комисия, посочено по-горе, точки 179 и 181 и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, C-51/92 P, Recueil, стр. I-4235, точка 81, Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Corus UK/Комисия, C-199/99 P, Recueil, стр. I-11177, точка 128, Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 108 по-горе, точка 318 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 71 по-горе, точка 74). Поради това в случай на неоповестяване на документи съответното предприятие не следва да доказва, че оповестяването на документите е щяло да доведе административното производство до различен резултат, а е достатъчно да докаже съществуването на възможност, макар и само ограничена, документите, които не са били оповестени в административното производство, да са можели да бъдат от полза за защитата му (вж. заключението на генералния адвокат Kokott по Решение от 25 октомври 2011 г. по дело Solvay/Комисия, посочено по-горе, точка 181 и цитираната там съдебна практика и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 71 по-горе, точка 131).

2. По твърдяното нарушение на правото на защита, свързано с документите относно осъществените след срещата в Милано контакти

112 В конкретния случай жалбоподателите твърдят по същество, че Комисията основава обжалваното решение на доказателства, които не са били посочени в изложението на възраженията, по-специално документите относно осъществените на 8 и 9 ноември 2000 г. контакти, което съставлявало нарушение на правото на защита.

113 В това отношение от точки 20—22, 76 и 86—88 по-горе (вж. също съображение 239 от обжалваното решение) е видно, че Комисията действително се основава на тези документи в обжалваното решение, за да докаже съществуването на картела, както и прилагането на картелното споразумение, с цел да приложи съответните последици в рамките на преценката за тежестта на нарушението и на определянето на размера на глобата, която следва да се наложи на жалбоподателите.

114 Поради това на първо време следва да се сравни съдържанието на изложението на възраженията с това на обжалваното решение.

115 В изложението на възраженията Комисията приема, че между участниците в картела са били осъществявани контакти от 1997 г. нататък (параграф 76 и сл.) и е посочила една среща в Гърция на 29 юли 1999 г. (параграф 85 и сл.), а също и „последващи контакти“ (параграф 92 и сл.) и срещата в Милано (параграф 103 и сл.). При описанието на обстоятелствата относно прилагането на картелното споразумение, в изложението на възраженията се изтъкват контакти между участниците в картела, сред които и контакти, осъществени след срещата в Милано. Комисията приема, че „[след] срещата в Милано дружествата, които участват в сключеното споразумение, са продължили да обменят информация относно пазара на алуминиев флуорид чрез двустранни контакти“ (параграф 117). В това отношение тя посочва изрично контактите от 25 октомври 2000 г., контактите през 2001 г., една конференция от 17 до 21 февруари 2002 г., друга конференция в Сан Диего, Калифорния (САЩ) на 6 март 2003 г., както и контакти от януари 2004 г. и от 21 януари 2005 (параграфи 118—123). Освен това Комисията посочва, че картелното споразумение е било прилагано, като тя била отчела това обстоятелство в своята преценка на тежестта на нарушението (параграф 227).

116 Относно продължителността на нарушението, в изложението на възраженията Комисията приема, че нарушението е започнало на 30 юни 1997 г. — датата на срещата в Сус (Тунис), увеличило е интензивността си след срещата в Гърция на 29 юли 1999 г. „когато окончателното споразумение относно увеличаването на цените за продажбите през 2000 г. е сключено и влиза в сила“ и че подобно на това споразумение е сключено на 12 юли 2000 г. в Милано за продажните цени за 2001 г. От това Комисията прави извод, че в случая на Fluorsid, ICF и IQM нарушението е продължило „най-малко до 31 декември 2001 г.“, когато е краят на периода на прилагане на това споразумение, съответстващ на края на периода на осъществяване на продажбите, за които се отнася споразумението (параграф 216).

117 В съображения 155 и 156 от обжалваното решение Комисията изтъква „двустранните контакти през есента на 2000 г.“, по-специално тези от 25 октомври и от 8 и 9 ноември 2000 г. Тези контакти доказвали наличието на контрол за спазване на сключеното на срещата в Милано споразумение с оглед на прилагането му. В контекста на определянето на основния размер на глобата в съображение 239 от обжалваното решение Комисията се позовава отново на документите относно контактите от 8 и 9 ноември 2000 г. във връзка с прилагането на картела. В това съображение тя посочва, че с оглед на определяне на дела на стойността на продажбите, който следва да се вземе предвид, е отчела степента на прилагането на картела и препраща по-специално към съображения 154—156 от обжалваното решение.

118 Относно продължителността на нарушението, в обжалваното решение Комисията е приела, че картелът е съществувал най-малко през периода от 12 юли до 31 декември 2000 г. (съображения 241 и 147 от обжалваното решение). Съгласно съображение 146 от обжалваното решение „преговорите по договорите за доставка се водели предварително за период, започващ през второто шестмесечие на всяка календарна година и завършващ в края на същата календарна година или през първите пет месеца от следващата календарна година“. Така Комисията приема, че съгласно практиката в сектора на алуминиевия флуорид цените се определят предварително за следващата стопанска година.

119 Накрая, следва да се уточни, че документите относно контактите, осъществени след срещата в Милано, сред които са тези от 8 и 9 ноември 2000 г., не са посочени в частта от обжалваното решение, която се отнася до продължителността на нарушението.

120 Така, макар в изложението на възраженията да е направено позоваване на документите относно контактите, осъществени след срещата в Милано, които са посочени в точка 115 по-горе, следва да се отбележи, че в него не са посочени изрично документите, които се отнасят до двустранните контакти от 8 и 9 ноември 2000 г., на които в замяна на това Комисията се е основала в обжалваното решение.

121 Документите относно контактите от 8 и 9 ноември 2000 г. обаче са включени в административната преписка на Комисията, която с цел упражняване на правото на защита и на достъп до преписката ги предоставя на страните в административното производство — следователно и на жалбоподателите — при изпращането на изложението на възраженията. Освен това не е оспорено обстоятелството, че от една страна, на жалбоподателите е предоставен пълен достъп до преписката, включително до документите относно контактите от 8 и 9 ноември 2000 г., и от друга страна, осъществените след срещата в Милано контакти са изрично посочени — действително само общо — в изложението на възраженията.

122 Както двустранните контакти от 8 и 9 ноември 2001 г., които не са посочени в изложението на възраженията, така и тези, които са изрично посочени в него, сочат, че жалбоподателите са участвали в картела и в прилагането на картелното споразумение след срещата в Милано. В това отношение обаче е било достатъчно, че в изложението на възраженията Комисията основава своята преценка за наличието на едно-единствено продължавано нарушение и за неговото извършване на различни обстоятелства, сред които са срещата в Милано и

осъществените след нея двустранни и многостранни контакти, по-специално един контакт от 25 октомври 2000 г., т.е. през есента на 2000 г. Всъщност самите посочени в изложението на възраженията доказателства вече са достатъчни, за да укажат на жалбоподателите обстоятелството, че Комисията може да ги използва срещу тях като уличаващи доказателства. Следователно в светлината на посочените в изложението на възраженията документи относно контактите, осъществени след срещата в Милано, документите относно контактите от 8 и 9 ноември 2000 г. не са абсолютно необходими средства за доказване на продължаваното нарушение и неговото извършване. Така в съображение 156 от обжалваното решение, по-специално в бележка под линия 128, Комисията се позовава и на контакта, осъществен на 25 октомври 2000 г., който вече е бил посочен в параграф 118 от изложението на възраженията. Поради това сами по себе си документите относно контактите, осъществени на 8 и 9 ноември 2000 г., не са били решаващи за резултата, до който Комисията стига в обжалваното решение, тъй като в изложението на възраженията въз основа на други доказателства вече са били установени продължаваното нарушение, както и неговото извършване, което продължава след 31 декември 2000 г.

123 Освен това следва да се напомни съдебната практика, посочена в точка 110 по-горе, съгласно която правото на защита е нарушено само когато съществува възможност, ако не беше допуснато процесуално нарушение, а именно, в конкретния случай, липсата на изрични позовавания в изложението на възраженията на документите относно контактите, осъществени на 8 и 9 ноември 2000 г., административното производство да доведе до различен резултат.

124 Налага се обаче изводът, че това не е налице в конкретния случай.

125 Всъщност, както беше отбелязано в точка 121 по-горе, жалбоподателите са имали достъп до документите относно контактите от 8 и 9 ноември 2000 г. заедно с изложението на възраженията, но не извеждат каквото и да било оневиняващо доказателство от тях нито в рамките на административното производство, нито в съдебното производство. Освен това във фазата на административното производство жалбоподателите дори отказват да вземат отношение по контактите, осъществени след срещата в Милано, които са изрично посочени в изложението на възраженията (параграфи 117—123 от изложението на възраженията). Също така в съдебното производство жалбоподателите нито обясняват, нито доказват по какъв начин липсата на изрично посочване на тези документи в изложението на възраженията е можела да накърни ефективността на тяхната защита в хода на административното производство и как са можели да се защитят по-ефективно, ако са били изрично уведомени по този повод за обстоятелството, че Комисията възнамерява да използва в обжалваното решение документите от 8 и 9 ноември 2000 г. като уличаващи доказателства за тяхното участие в нарушението и в извършването му. Напротив, предвид съдържанието на разглежданите документи, както и на обстоятелството, че жалбоподателите са били напълно запознати с тях, тъй като те дори са авторите на тези документи, които са съставени за тяхно вътрешно ползване, следва да се приеме за установено, че жалбоподателите не са доказали, че са можели да изведат от тях оневиняващи данни относно съществуването на антиконкурентно споразумение и неговото последващо прилагане. В това отношение следва да се уточни, че в рамките на преценката на тежестта на нарушението за целите на изчислението на размера на глобата Комисията не е взела предвид последиците от нарушението за пазара. Поради това жалбоподателите не съумяват да докажат, че обстоятелството, че не са уведомени с изложението на възраженията за намерението на Комисията да използва разглежданите документи като уличаващи доказателства, е от естество да засегне ефективността на тяхната защита и следователно резултата, до който стига Комисията в обжалваното решение (вж. в този смисъл и по аналогия Решение от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, точка 75 по-горе, точка 56 и цитираната там съдебна практика, потвърдено с Решение от 8 юли 1999 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, точка 111 по-горе, точка 80).

126 Във всички случаи жалбоподателите нямат основание да твърдят, че този пропуск е от естество да им попречи да се защитават успешно срещу обвинението, че нарушението е продължило до 31 декември 2001 г. Всъщност както в изложението на възраженията, така и в обжалваното решение Комисията не обосновава продължителността на нарушението въз основа на контактите, осъществени на 8 и 9 ноември 2000 г. В това отношение обжалваното решение не се различава от изложението на възраженията, в което е установено, че нарушението от страна на жалбоподателите е продължило след датата на срещата в Милано, а именно до 31 декември 2001 г. в случая на жалбоподателите. Следователно жалбоподателите са били напълно в състояние да установят релевантността на доказателствата относно осъществените след срещата в Милано контакти — като съдържащите се в изложението на възраженията и в обжалваното решение — за определянето на продължителността на нарушението, която Комисията извежда основно от практиката в сектора на алуминиевия флуорид цените да се определят предварително за следващата стопанска година. Предвид тази практика Комисията има основание — вече въз основа на изрично посочените в изложението на възраженията доказателства — да приеме, че продължителността на нарушението е обхващала цялото съответно шестмесечие до 31 декември 2001 г. В това отношение допълнителното позоваване в обжалваното решение на документите относно контактите от 8 и 9 ноември 2000 г. е ирелевантно.

127 Следва да се уточни и че продължителността, приета от Комисията в обжалваното решение, е минималната продължителност на дадено нарушение, тъй като периоди от по-малко от шест месеца се отчитат като шестмесечие и коефициентът, който следва да се приложи към основния размер на глобата, е бил само 0,5 в двата случая. Така, дори да се предположи, че продължителността на нарушението е била ограничена само до срещата в Милано, без да се вземат предвид последиците от сключеното на нея споразумение и контактите, осъществени след тази среща, при определянето на глобата коефициентът за продължителността би бил един и същ.

128 От това Общият съд прави извод, че не е имало нарушение на правото на защита на жалбоподателите, свързано с документите от 8 и 9 ноември 2000 г., и че това твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

а) По твърдяното нарушение на правото на защита във връзка с „времевата рамка“ на нарушението

129 Що се отнася до твърдяното нарушение на правото на защита, свързано с продължителността на нарушението, следва да се посочи, че установената в обжалваното решение продължителност, обхващаща периода от 12 юли до 31 декември 2000 г., е по-кратка от посочената в изложението на възраженията, обхващаща периода от 30 юни 1997 г. до 31 декември 2001 г. Несъмнено в обжалваното решение Комисията изтъква някои доказателства за съществуването на някои тайни практики в сектора на алуминиевия флуорид преди срещата в Милано на 12 юли 2000 г., но тя приема, че не е било налице убедително доказателство относно този предхождащ период (съображение 73 от обжалваното решение). Така с оглед на доказателствената стойност на наличните доказателства накрая Комисията намалява продължителността на нарушението, посочвайки, че разполага с убедителни доказателства за съществуването на картел едва от 12 юли 2000 г. нататък (съображения 73—76 и 144 от обжалваното решение).

130 При тези обстоятелства сам по себе си фактът, че в изложението на възраженията Комисията все още временно приема, че картелът е породил действие на 30 юни 1997 г. — датата на срещата в Сус, след което интензивността на действието му се е увеличила след срещата в Гърция на 29 юли 1999 г. (параграф 216 от изложението на възраженията), е ирелевантен и не може да е засегнал нито интересите, нито правото на защита на жалбоподателите, спрямо които — по отношение на продължителността на вмененото им нарушение — в крайна сметка

в обжалваното решение е изтъкнато по-малко сериозно твърдение за нарушение (вж. в този смисъл Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 73 по-горе, точка 435). Освен това, обратно на твърденията на жалбоподателите, разглежданата разлика във „времевата рамка“ на констатираното от Комисията нарушение не може да измени естеството на продължаваното нарушение, което е установено както в изложението на възраженията, така и в обжалваното решение. Накрая се налага изводът, че жалбоподателите са имали възможност да представят надлежно становището си относно изложението на възраженията, включително относно данните за продължителността на нарушението, която е по-голяма от окончателно приетата в обжалваното решение, където Комисията допустимо е оттеглила отчасти твърдение за нарушение в полза на жалбоподателите (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Atlantic Container Line и др./Комисия, точка 109 по-горе, точка 115).

131 Поради това следва да се отхвърли твърдението за нарушение, изведено от нарушението на правото на защита във връзка с продължителността на установеното от Комисията нарушение.

б) По твърдяното нарушение на правото на защита във връзка със заявлението за намаляване на размера на глобата на Fluorsid, както и по твърдяната липса на мотиви

132 Относно твърдяното нарушение на правото на Fluorsid на защита във връзка с неговото заявление за намаляване на размера на глобата, следва да се посочи най-напред че Fluorsid не оспорва обжалваното решение само по себе си в частта относно прилагането спрямо това дружество на Известието относно сътрудничеството, а се оплаква от непосочването на неговото заявление за намаляване на глобата в изложението на възраженията, съставляващо подготвителна мярка, която не подлежи на обжалване. Всъщност в това отношение Общият съд напомня, че съгласно установеното в постоянната съдебна практика актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО, са мерките, които пораждат задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят по съществено правното му положение (Решение на Съда от 6 декември 2007 г. по дело Комисия/Ferriere Nord, C-516/06 P, Сборник, стр. I-10685, точка 27). Освен това, когато става въпрос за актове или решения, чието изготвяне се извършва на няколко етапа, обжалваеми актове по принцип са само мерките, които окончателно определят становището на институцията в края на процедурата, с изключение на временните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точки 9 и 10 и Решение на Съда по дело Комисия/Ferriere Nord, посочено по-горе, точки 27—33).

133 Доколкото настоящото твърдение за нарушение следва да се тълкува като опит да се изтъкне незаконосъобразност на самото обжалвано решение, следва да се отбележи, че макар мерките с изцяло подготвителен характер да не могат сами по себе си да бъдат предмет на жалба за отмяна, евентуалните пороци, от които страдат те, могат да бъдат изтъкнати в подкрепа на жалба срещу окончателния акт, за който те представляват стадий на изготвяне (Решение IBM/Комисия, точка 132 по-горе, точка 12), т.е. в конкретния случай обжалваното решение. Поради това Общият съд следва да прецени дали в хода на административното производство са били допуснати незаконосъобразности и дали те са от естество да засегнат законосъобразността на решението, прието от Комисията в края на административното производство (Решение IBM/Комисия, посочено в точка 132 по-горе, точка 24).

134 От Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е видно, че в рамките на предвидената в него програма за освобождаване от глоби процедурата по пълно освобождаване от глоба на дадено предприятие или намаляването на нейния размер се състои от три различни фази. Едва през последната фаза в края на административното производство Комисията приема окончателно решение, като може да освободи от глоба предприятието или да намали размера на наложената му глоба, или да откаже да направи това. Така от предвидената в Известието

относно сътрудничеството от 2002 г. система е видно, че преди окончателното решение предприятието, подало заявление за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, не е освободено от глоба, нито пък нейният размер е намален в същински смисъл, а то само се ползва с процесуален статут, който може да се трансформира в освобождаване от глоба или в намаляване на нейния размер в края на административното производство, ако са изпълнени необходимите изисквания (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Общия съд от 9 септември 2011 г. по дело Deltafina/Комисия, T-12/06, Сборник, стр. II-5639, точка 118).

135 В параграф 26 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е предвидено, че ако Комисията стигне до временно заключение, че представените от предприятие доказателства придават добавена стойност, най-късно в деня на нотифицирането на изложението на възраженията тя уведомява писмено предприятието за намерението си да намали размера на глобата. Това означава също, че когато няма намерение да уважи заявлението за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, Комисията не е длъжна да уведоми за това съответното предприятие във фазата на изложението на възраженията. Що се отнася до параграф 27 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., той гласи, че във всяко решение, което приема в края на административното производство, Комисията прави преценка на окончателното положение на всяко предприятие, което е поискало намаляване на размера на глобата. Следователно едва в окончателното решение, постановено в административното производство пред Комисията, тя трябва да се произнесе по отношение на отправените до нея заявления за освобождаване от глоба, както е направила в конкретния случай.

136 Поради това във фазата на изложението на възраженията Комисията не е длъжна да се произнесе относно заявлението на Fluorsid за освобождаване от глоба. От това следва, че Комисията нито е нарушила правото на Fluorsid на защита, нито е нарушила задължението си за мотивиране в това отношение, тъй като на този етап тя не е длъжна да се произнесе по заявлението на Fluorsid за освобождаване от глоба. Това важи на още по-силно основание и за непроизнасянето на Комисията в изложението на възраженията по заявлението на Fluorsid за намаляване на глобата.

137 Поради това следва да се отхвърли твърдението, изведено от нарушение на правото на Fluorsid на защита във връзка с неговото заявление за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер.

Г – *По третото правно основание, изведено от нарушение на член 23 от Регламент № 1/2003 относно изчислението на размера на глобата, както и от нарушение на параграф 18 от Насоките от 2006 г.*

1. Предварителни съображения

138 Най-напред, следва да се посочи, че в конкретния случай става дума за прилагане на Насоките от 2006 г.

139 По същество, макар да изтъкват, че „преценката на Комисията относно определянето на пазара не може да се оспори […] по същество“, жалбоподателите посочват липса на мотиви и противоречия, които опорочават обжалваното решение в частта относно определянето на обема и на географския обхват на посочения пазар, по-специално доколкото Комисията изключва от своята преценка Китай и Русия, макар тези държави да са засегнати от нарушението. Освен това жалбоподателите упрекват Комисията, че за целите на преценката на стойността на продажбите на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП взема предвид данните, предоставени от Fluorsid през април 2008 г. вместо предоставените от него през май 2008 г. Поради това основата за изчисление размера на глобата, определена съгласно параграф 18 от Насоките от 2006 г., била грешна.

140 Комисията моли настоящото правно основание да бъде отхвърлено.

141 Това правно основание се подразделя по същество на три части, а именно, първо, неправилна преценка на географския обхват на пазара и на нарушението, второ, неправилно определяне на стойностите на пазара и на продажбите, и трето, неправилно определяне на размера на глобата.

142 В това отношение следва да се напомнят общите принципи, уреждащи определянето на размера на глобите.

143 Съгласно член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 при определяне размера на глобите, които се налагат за нарушения на член 81, параграф 1 ЕО, се вземат предвид тежестта и продължителността на нарушението.

144 Съгласно постоянната съдебна практика тежестта на нарушението на правото на конкуренцията трябва да бъде установена в зависимост от голям брой елементи, като например специфичните обстоятелства по делото, неговия контекст и възпиращото действие на глобите, и то без да има изработен обвързващ или изчерпателен списък на критерии, които задължително трябва да бъдат взети предвид (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 241, Решение на Съда по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 106 по-горе, точка 54 и Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 91).

145 В съдебната практика е прието, че за определянето на размера на глобите трябва да се държи сметка за продължителността на нарушенията и за всички елементи от естество да се включат в преценката на тежестта им, каквито са поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на съгласуваните практики, ползата, която са могли да извлекат от тези практики, размерът им и стойността на съответните стоки, както и рискът, който нарушения от този вид представляват за Европейския съюз (вж. Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точка 56 и цитираната там съдебна практика).

146 Приема се също така, че трябва да се вземат предвид обективни елементи като съдържанието и продължителността на антиконкурентните действия, техният брой и интензитет, размера на засегнатия пазар и настъпилото влошаване на състоянието на публичния икономически ред. При анализа трябва да се вземат предвид също относителната значимост и пазарният дял на виновните предприятия, както и евентуалното наличие на повторност (вж. Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 145 по-горе, точка 57, и цитираната там съдебна практика).

147 Този голям брой елементи задължава Комисията да извърши задълбочено изследване на обстоятелствата във връзка с нарушението (Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 145 по-горе, точка 58).

148 За да осигури прозрачността и обективността на своите решения, в които се определят глоби за нарушение на правилата на конкуренцията, Комисията е приела Насоки относно метода за определяне на глобите (параграф 3 от Насоките от 2006 г.). В тези насоки Комисията посочва на какво основание ще взима предвид едно или друго обстоятелство във връзка с нарушението и отражението, което то би могло да има върху размера на глобата (Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 145 по-горе, точка 59).

149 Насоките съдържат правило за поведение, указващо практиката, която трябва да се следва, и от което в конкретен случай администрацията не може да се отклони, без да изложи съвместими с принципа на равно третиране причини, и се ограничават до описание на следвания от

Комисията метод на разглеждане на нарушението и на критериите, които тя се задължава да вземе предвид, за да определи размера на глобата (вж. Решение Chalkor/Комисия, точка 145 по-горе, точка 60 и цитираната там съдебна практика).

150 Всъщност Насоките са инструмент, предназначен при спазване на нормите от по-висок ранг да уточни критериите, които Комисията възнамерява да прилага при упражняване правото си на преценка при определяне размера на глобите, което ѝ е предоставено от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Поради това Насоките не са правното основание на решението за налагане на глоба, което почива на Регламент № 1/2003, а определят общо и абстрактно методологията, която Комисията се е задължила да прилага за целите на определяне на размера на наложените с това решение глоби, и следователно гарантират правната сигурност на предприятията (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 144 по-горе, точки 209—213 и Решение на Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02-T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точки 219 и 223).

151 Така, независимо че не могат да се разглеждат като правна норма, която администрацията във всеки случай е длъжна да спазва, Насоките съдържат правило за поведение, указващо практиката, която трябва да се следва, и от което в конкретен случай администрацията не може да се отклони, без да изложи причини, поради опасността да наруши принципите на правна сигурност и на равно третиране (Решение на Съда по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 144 по-горе, точки 209 и 210 и Решение на Съда от 18 май 2006 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 91).

152 Съгласно параграф 5 от Насоките от 2006 г., приложими в конкретния случай, Комисията трябва да се позовава, като основа за определяне на глобата, на стойността на продажбите на стоките или услугите, с които е свързано нарушението. Продължителността на нарушението също трябва да бъде взета предвид като важен елемент. Комбинацията от стойността на продажбите, с които е свързано нарушението, и неговата продължителност отразяват икономическото му значение, както и относителната тежест на всяко предприятие в него.. Съгласно параграф 6 от Насоките от 2006 г. позоваването на тези елементи осигурява добър показател за порядъка на степента на глобата, но не следва да бъде разглеждано като основа на „метод за автоматично и аритметично изчисление“.

153 Съгласно параграфи 10 и 11 от Насоките от 2006 г. с оглед на определяне на глобата Комисията определя основния размер за всяко предприятие, който тя може да коригира.

154 По силата на параграфи 12 и 13 от Насоките от 2006 г. основният размер на глобата се определя чрез позоваване на стойността на продажбите на стоки и услуги на предприятието, с които нарушението е свързано пряко или косвено в даден географски район в ЕИП, по принцип извършени през последната търговска година на неговото участие в нарушението. Съгласно параграф 15 от Насоките от 2006 г. Комисията трябва да използва „най-добрите налични данни“.

155 Параграф 18 от Насоките от 2006 г. предвижда следното:

„Когато географският обхват на нарушението се разпростира извън ЕИП (например световни картели), съответните продажби на предприятията в ЕИП може да не отразят правилно тежестта на всяко предприятие в нарушението. Такъв може да бъде случаят по-специално с договорености за световна подялба на пазара.

При такива обстоятелства, с цел да се отрази както съвкупният размер на съответните продажби в ЕИП, така и съответната тежест на всяко предприятие в нарушението, Комисията може да оцени общата стойност на продажбите на стоки или услуги, с които е свързано нарушението в съответния географски район (по-широк от ЕИП), може да определи дела от продажби на всяко

предприятие, страна по нарушението на този пазар, и може да приложи този дял към съвкупните продажби в [ЕИП] на съответните предприятия. Резултатът ще се отчита като стойност на продажбите за целите на определяне на основния размер на глобата“.

156 По силата на параграф 19 от Насоките от 2006 г. основният размер на глобата е обвързан с дела на стойността на продажбите, определена в зависимост от степента на тежестта на нарушението, умножена по броя на годините на нарушението. Съгласно параграф 20 от Насоките от 2006 г. оценката на тежестта се извършва на индивидуална основа за всички видове нарушения, като се вземат предвид всички релевантни обстоятелства на случая. Съгласно параграф 21 от Насоките от 2006 г. като общо правило делът на стойността на продажбите, вземан предвид, се определя на равнище до 30 % от стойността на продажбите.

157 Различните твърдения за нарушения, изтъкнати от жалбоподателите, следва да се преценят именно от гледна точка на гореизложените съображения.

2. По географския обхват на нарушението и твърдяната грешка при определянето на пазара

158 В съответствие с параграф 18 от Насоките от 2006 г. и с посочените в точки 142—151 по-горе принципи Комисията не е длъжна да определи пазара на разглежданите стоки сам по себе си, а само географския обхват на нарушението. В това отношение в обжалваното решение Комисията установява, че на срещата в Милано участниците в картела са се споразумели относно цените, обемите на продажбите и подялбата на пазарите в Европа, Северна Америка, Южна Америка и Австралия, както и относно други пазари, например този на Турция. Така съгласно правилото за поведение, което се е задължила да прилага, Комисията установява, че обхватът на нарушението е надхвърлил територията на ЕИП и е имал световни мащаби.

159 Жалбоподателите считат по същество, че съгласно параграф 18 от Насоките от 2006 г. при оценката на общата стойност на продажбите на стоки или услуги, с които е свързано нарушението в съответния географски район, Комисията неправилно и основавайки се на недостатъчни и противоречиви мотиви не взема предвид данните относно Русия и Китай.

160 Всъщност съгласно съображения 33, 51 и 136 от обжалваното решение, макар Комисията да приема, че картелът е със световен обхват, от една страна, тя изключва от неговия географски обхват Китай, с довода че тайните договорености не са се отнасяли до тази държава, и от друга страна, Русия, с довода че „посочването на Русия не указва[ло] съществуването на договорености относно тази държава“.

161 Що се отнася до Русия, Комисията посочва в бележка под линия 69 в съображение 84 от обжалваното решение, без това да е оспорено от жалбоподателите, че съгласно доклада от срещата в Милано Русия се посочва само веднъж в израза „Русия — не е от интерес за ICF или IQM“. Това единствено посочване обаче не е достатъчно, за да докаже, че географският обхват на нарушението, извършено от страните, които са посочени в обжалваното решение, включва Русия. Следователно Комисията не допуска грешка, като изключва Русия от географския обхват на нарушението. Това заключение не се поставя под въпрос от обстоятелството, че за целите на оценката на стойността на световния пазар на алуминиев флуорид през 2000 г., който е засегнат от картелното споразумение, Boliden оценява този размер на 329 000 000 EUR, включвайки стойността на руския пазар. Всъщност осъществената от Комисията оценка на посочената стойност на пазара в размер на 340 000 000 EUR отчита и данните на ICF, като според това дружество тази стойност е в размер на 400 852 695 EUR (бележка под линия 37, която се съдържа в съображение 33 от обжалваното решение). Освен това в извлечението от протокола от срещата IFPA от Монреал (Канада) от 13 септември 1999 г. е посочено само че несигурността относно данните във връзка с Русия е толкова голяма, че обезсилва всички доводи, които се основават на общите данни.

162 Що се отнася до Китай, без съмнение жалбоподателите правилно посочват, че в доклада от срещата в Милано е направено позоваване на „китайската цена“. Всъщност съображение 86 от обжалваното решение цитира този доклад в контекста на представянето на подялбата на предлагането и цените, предвиждани от доставчиците на алуминиев флуорид на австралийския пазар, като в това съображение се посочва, че „[к]итайската цена през 2001 г. би трябвало да бъде около 750—760 USD [за тон] fob с [цена на] транспорта от 10 USD [за тон]“, но че европейското равнище е можело да бъде по-високо с „цена на доставката от Европа/IQM, [която] е трябвало да бъде 875 USD [за тон]“. В писменото си становище обаче Комисията обяснява правдоподобно, без това да е оспорено по убедителен начин от жалбоподателите в тяхната писмена реплика, че това позоваване на китайската цена трябва да се разбира като отнасящо се до цените на китайските износители за техните австралийски клиенти, а не до продажби, осъществени на китайския пазар сам по себе си.

163 При тези условия Комисията основателно приема, че Китай и Русия не са били част от географските зони, обхванати от картела. Следователно Комисията не е допуснала грешка при установяването в обжалваното решение на географския обхват на пазара съгласно параграф 18 от Насоките от 2006 г.

164 Поради това първата част от третото правно основание трябва да се отхвърли.

3. По стойността на пазара и на продажбите на алуминиев флуорид в ЕИП

165 В съображение 33 от обжалваното решение се посочва, че стойността на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП се основава на оценките на участниците в картела, дадени в отговор на исканията на Комисията от 11 и 14 април 2008 г. за предоставяне на информация.

166 Най-напред, през април 2008 г. в отговор на тези искания Fluorsid е посочило, че разглежданата стойност на пазара е била 73 195 200 EUR, а по-късно, на 16 май 2008 г. — че е била 46 920 000 EUR.

167 На първо място, относно довода на жалбоподателите, че представените през май 2008 г. данни имали по-голяма релевантност, поради което Комисията следвало да замени с тях данните, предоставени от Fluorsid през април 2008 г., се налага изводът, че жалбоподателите не съумяват да изложат достатъчно подробно и правдоподобно обяснение в подкрепа на довода си. Този довод е още по-неубедителен, предвид обстоятелството, че данните, предоставени първоначално от Fluorsid, а именно 73 195 200 EUR, са много близки до предоставените от IQM, а именно 75 000 000 EUR, и от ICF, а именно 82 057 530 EUR, и че единствено Boliden посочва много по-малък размер, 53 000 000 EUR, като стойност на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП. Жалбоподателите обаче не съумяват да дадат правдоподобно обяснение за това нагаждане in tempore suspecto на данните, предоставени от Fluorsid, в зависимост от предоставените от Boliden, нито обосновават в достатъчна степен съображението, че данните от май 2008 г. са по-надеждни от тези от април 2008 г. В това отношение жалбоподателите само посочват, че разликата между тези данни се е обяснявала с различна оценка на потреблението на алуминиев флуорид в ЕИП, което не било 25 кг за тон, както били приели при определянето на цифровите данни през април 2008 г., а 16 кг за тон, което намалило стойността на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП. Това общо твърдение на жалбоподателите обаче не е подкрепено с никакви доказателства. Следователно жалбоподателите не са доказали надлежно, че данните от май 2008 г. са по-релевантни от представените през 2008 г. При тези условия Комисията с право може да основе своята преценка на средната аритметична стойност на данните, предоставени от участниците в картела през април 2008 г., която стойност е закръглила.

168 Следователно при липса на основателна причина Комисията да се довери на предоставените от Fluorsid през май 2008 г. данни тя е могла разумно да се основе на данните, предоставени от това дружество през април 2008 г. в качеството им на най-добрите налични данни по смисъла на параграф 15 от Насоките от 2006 г., за да прецени стойността на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП.

169 Освен това от съображения за изчерпателност по отношение на интереса на жалбоподателите да оспорят обстоятелството, че не е взета предвид съобщената от тях през май 2008 г. стойност на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП, следва да се напомни, че съгласно параграф 22 от Насоките от 2006 г., за да се прецени дали делът на стойността на продажбите, който следва да се вземе предвид в даден случай при определяне на основния размер на глобата, следва да бъде в долната или в горната част на скàлата от 0 % до 30 % от посочената стойност, Комисията ще отчита редица фактори, като естество на нарушението, общ пазарен дял на всички съответни предприятия, географски обхват на нарушението и дали нарушението е било извършено или не.

170 Що се отнася до общия пазарен дял на всички съответни предприятия, най-напред в обжалваното решение — въз основа на данните, предоставени от адресатите му — Комисията приема, че стойността на продажбите на отдел „Noralf“ на Boliden в ЕИП през 2000 г. е била 12 731 118 EUR (съображение 9 от обжалваното решение), тази на продажбите на Fluorsid — 2 717 735 EUR (съображение 15 от обжалваното решение), а тази на продажбите на ICF — 8 146 129 EUR (съображение 25 от обжалваното решение). IQM не е осъществило продажби на алуминиев фруорид в ЕИП през 2000 г. (съображение 29 от обжалваното решение). Така общата стойност на всички продажби на адресатите на обжалваното решение, осъществени в ЕИП през 2000 г., е била 23 594 982 EUR.

171 По-нататък Комисията изчислява, че общата стойност на продажбите на алуминиев флуорид в ЕИП през 2000 г. е била 71 600 000 EUR, която съставлява средната аритметична стойност на данните, посочени от участниците в картела. От това посочената институция е направила извод, че общият пазарен дял на адресатите на обжалваното решение е в размер на 33 % от пазара на ЕИП (съображение 33 от обжалваното решение).

172 Накрая при определянето на основния размер на глобата въз основа на дела на стойността на продажбите Комисията посочва, че взема предвид обстоятелството, че общият пазарен дял на адресатите на обжалваното решение в ЕИП през 2000 г. не е надхвърлял 35 % (съображение 237 от обжалваното решение).

173 Предвид гореизложеното следва да се приеме, че отчитането от страна на Комисията на предоставените през април 2008 г., а не през май 2008 г. данни е в полза на жалбоподателите. Всъщност пазарният дял на адресатите на обжалваното решение в ЕИП е толкова по-малък, колкото е по-голяма общата стойност на пазара, и обратно. Така общата стойност на продажбите на участниците в картела в размер на 23 594 982 EUR съставлява около 33 % от общата стойност на продажбите на алуминиев флуорид в ЕИП през 2000 г., която е 71 600 000 EUR съгласно сведенията на Fluorsid през април 2008 г. Ако обаче беше взета предвид общата стойност 46 920 000 EUR на продажбите на алуминиев флуорид в ЕИП през 2000 г., която Fluorsid посочва през май 2008 г., средната стойност на пазара щеше да бъде 64 244 250 EUR, а стойността на продажбите на адресатите — по-висока, а именно около 37 %, което щеше да е по-неблагоприятно за жалбоподателите.

174 Следователно следва да се отхвърли твърдението на жалбоподателите за нарушение, основаващо се на невземането предвид на посочената от тях през май 2008 г. стойност на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП за целите на изчисляването на основния размер на глобата.

175 На второ място, що се отнася до твърдяната липса на мотиви, следва да се напомнят принципите, уреждащи задължението на Комисията за мотивиране, които са посочени в точка 100 по-горе.

176 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че основавайки се в съображение 33 от обжалваното решение на данните, предоставени по-специално от Fluorsid през април 2008 г., които представляват стойността на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП, Комисията приема мълчаливо, че данните, предоставени със закъснение от Fluorsid през май 2008 г., са били ирелевантни. Тъй като за целите на тази оценка на стойността на пазара на алуминиев флуорид в ЕИП IQM и ICF, както и първоначално жалбоподателите, предоставят данни от еднакъв порядък, жалбоподателите са можели да разберат какъв е бил възприетият в това отношение подход на Комисията в обжалваното решение, което им дава възможност да оспорят по съдебен ред това решение, а на Общия съд — да упражни своя контрол за неговата законосъобразност по същество. В това отношение Общият съд напомня, че макар Комисията да е задължена по член 253 ЕО да посочи обстоятелствата от фактическа и правна страна, обосноваващи решението, и правните съображения, въз основа на които го е приела, тази разпоредба не изисква Комисията да обсъди всички фактически и правни въпроси, повдигнати в хода на административното производство (Решение по дело VBVB и VBBB/Комисия, точка 100 по-горе, точка 22, Решение по дело Belasco и др./Комисия, точка 100 по-горе, точка 55, Решение по дело Volkswagen/Комисия, точка 100 по-горе, точка 127 и Решение по дело Romana Tabacchi/Комисия, точка 100 по-горе, точка 233). Това важи с още по-голяма сила, когато, както в конкретния случай, съответната страна представи несвоевременно, дори in tempore suspecto, подобни данни, и когато тези данни противоречат на първоначално предоставените от същата страна.

177 Поради това твърдението за нарушение, изведено от липса на мотиви, трябва да се отхвърли.

4. По определянето на размера на глобата

178 Доколкото жалбоподателите оспорват като цяло законосъобразността на начина на определяне на размера на глобата от страна на Комисията, следва най-напред да се напомни, че в обжалваното решение Комисията правилно установява съществуването на картел, в който жалбоподателите участват. Освен това Комисията доказва надлежно, че през второто шестмесечие на 2000 г. е осъществяван контрол за спазване на сключеното на срещата в Милано споразумение, поради което картелът действително е прилаган от адресатите на обжалваното решение, включително от жалбоподателите (вж. точки 79—101 по-горе и съображение 239 от обжалваното решение).

179 По-нататък, следва да се посочи, че в съответствие с параграф 23 от Насоките от 2006 г. Комисията има право да приеме, че в конкретния случай става въпрос за нарушение, което се състои по-специално в хоризонтално споразумение за фиксиране на цените, което по самото си естество е сред най-тежките ограничения на конкуренцията (съображение 236 от обжалваното решение).

180 Следователно, без да допуска грешка, Комисията може да приложи параграф 25 от Насоките от 2006 г., в който е установено, че „независимо от продължителността на участието на предприятието в нарушението, Комисията ще включи в основния размер сума между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, […] с цел да възпира предприятията дори да встъпват [по-специално] в хоризонтални споразумения за фиксиране на цените [и] подялба на пазара“, вземайки предвид по-специално фактори като естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички участници, географския обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не съгласно предвиденото в параграф 22 от Насоките от 2006 г.

181 В обжалваното решение Комисията приема, че общият пазарен дял на участниците в картела в ЕИП през 2000 г. не надхвърля 35 % (съображение 237 от обжалваното решение, което препраща към съображение 33 от него) и че географският обхват на нарушението е със световен мащаб (съображение 238 от обжалваното решение, което препраща към съображение 136 от това решение). Освен това Комисията посочва, че взема предвид пазарен дял в размер на по-малко от 35 %, за да определи в размер на 17 % дела на стойността на продажбите на жалбоподателите, който да послужи за определяне на основния размер на подлежащите на налагане глоби (съображение 240 от обжалваното решение). Тъй като обаче жалбоподателите не оспорват достатъчно ясно и точно следвания в обжалваното решение подход в това отношение, следва да се направи извод, че Комисията не е допуснала грешка, като взема предвид тези обстоятелства, за да определи равнището на глобата.

182 Поради това твърдението за нарушение, изведено от неправилно изчисление на нивото на глобата, трябва да се отхвърли.

183 Следователно третото правно основание също трябва да се отхвърли.

184 С оглед на всичко гореизложено исканията за отмяна следва да се отхвърлят изцяло. Освен това, що се отнася до искането, направено при условията на евентуалност, което цели изменение на размера на наложената на жалбоподателите глоба, с оглед по-специално на гореизложените съображения при упражняване на неограничената компетентност на Общия съд това искане не следва да се уважи.

185 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

186 Съгласно член 87 параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Fluorsid SpA и Minmet financing Co. да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия.

Azizi Labucka Frimodt Nielsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 юни 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

I – Факти 2

II – Обжалваното решение 3

А – Разпоредителна част на обжалваното решение 3

Б – Мотиви на обжалваното решение 4

1. По сектора на алуминиевия флуорид 4

2. По срещата в Милано и по прилагането на картелното споразумение 4

3. По прилагането на член 81, параграф 1 ЕО и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП 5

4. По продължителността на нарушението 5

5. По определянето на размера на глобата 6

6. По смекчаващите обстоятелства 7

Производство и искания на страните 7

От правна страна 8

I – По допустимостта 8

А – Предварителни съображения 8

Б – По обхвата на жалбата 8

В – По допустимостта на жалбата на Minmet 9

II – По същността на спора 12

А – Обобщение на правните основания за отмяна 12

Б – По първото правно основание, изведено от нарушение на член 81 ЕО 13

1. Предварителни съображения 13

2. Напомняне на съдържанието на обжалваното решение 14

3. По доказването на нарушението 15

В – По второто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита 19

1. Предварителни бележки 19

2. По твърдяното нарушение на правото на защита, свързано с документите относно осъществените след срещата в Милано контакти 22

а) По твърдяното нарушение на правото на защита във връзка с „времевата рамка“ на нарушението 25

б) По твърдяното нарушение на правото на защита във връзка със заявлението за намаляване на размера на глобата на Fluorsid, както и по твърдяната липса на мотиви 26

Г – По третото правно основание, изведено от нарушение на член 23 от Регламент № 1/2003 относно изчислението на размера на глобата, както и от нарушение на параграф 18 от Насоките от 2006 г. 27

1. Предварителни съображения 27

2. По географския обхват на нарушението и твърдяната грешка при определянето на пазара 30

3. По стойността на пазара и на продажбите на алуминиев флуорид в ЕИП 31

4. По определянето на размера на глобата 33

По съдебните разноски 34